

HELEEN

G.F.CALLENBACH, N.V. NIJKERK

Domkopje

ZILVER

SERIE

DOMKOPJE

TEKENINGEN VAN SIERK SCHRÖDER

DOMKOPJE

DOOR

HELEEN

BEKROOND DOOR DE NEDERLANDSCHE
ZONDAGSSCHOOL VEREENIGING

TWEEDE DRUK

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

1. DE SCHANDEBANK

Trudie van der Kolven zat heel alleen op de voorste bank, en dat was schande.

O, als je als vreemde de klas was binnengekomen en je had haar daar zien zitten, gebogen over haar schrift, ijverig bezig met haar werk, dan zou je niets bijzonders hebben gemerkt. Dan had je natuurlijk gedacht: „er is een oneven aantal meisjes in deze klas, daarom moet er één alleen zitten; dat spreekt vanzelf.”

Maar als je tot de klas had behoord, dan zou je geweten hebben, zoals alle kinderen van de klas het wisten, dat die voorste bank een schandebank was. Een half uur geleden was dat nog niet zo, toen was het een doodgewone bank, waar Rie van Rooyen rustig op haar een-tje zat te werken.

Trudie zat toen nog naast Tootje de Vries. Ze waren bezig geweest met sommen, heel moeilijke sommen. Er hing zoveel van af, of je ze goed of slecht maakte, want 't was repetitie, en 't cijfer, dat je haalde, gold mee voor het rapport. 't Was doodstil in de klas geweest, ieder deed natuurlijk z'n uiterste best. Tootje de Vries had rustig en toch vlug zitten werken. Tootje scheen de sommen helemaal niet moeilijk te vinden. Met toene-menden angst had Trudie gezien, hoe Tootje opschoot en zij had er nog geen enkele af. O! 't moest, zij moest deze sommen ook af hebben en goed. Gisterenavond had grootvader nog gezegd: „Zul je beter je best doen, Trudie? Je doet moeder verdriet met een slecht rapport, en mij ook.” Ze had gezegd: „Ja grootvader,” en met-

een had ze geweten, dat 't toch weer mis zou zijn, dat het rapport stellig slecht zou worden. O, als ze deze sommen nu maar maken kon. Dat zou alweer iets sche-
len. Maar ze kon ze niet! De eerste niet, en de tweede ook niet, daar kwam zo'n raar getal uit, die was zeker fout. Zou ze blijven zitten? Vreselijk zou dat zijn, weg van Tootje, en Rie en Nel en al de anderen. Ze wou niet. Ze moest overgaan. Maar dan moet ze deze sommen ook kunnen maken. Zenuwachtig had ze verder gekrabbeld, en hoe angstiger ze werd, hoe minder ze rekenen kon. En toen, opeens, had ze van Tootje afgekeken. 't Was voor 't eerst, en toen ze 't deed, wist ze meteen dat 't slecht was, eigenlijk bedriegen. Maar ze had de eerste som tenminste, 't scheelde maar weinig of ze had 'm zelf goed gemaakt, een rekenfoutje heel op 't laatst. Toen had ze de tweede ook afgekeken, alleen 't begin, als ze dat maar wist, zou ze de rest wel kunnen. Maar net op 't ogenblik dat ze verder wou werken, was het gebeurd, 't vreselijk!

„Trudie van der Kolven, wil jij je werk maar inleveren, je hebt een nul.“ Dat was de stem van mijnheer geweest, en alle kinderen hadden verschrikt opgekeken en Trudie had stijf van schrik in haar bank gezeten. „Ik ik. . . .“ had ze nog gestotterd. Maar mijnheer had gezegd: „Rie, neem jij je boeltje uit je kastje en ga naast Tootje zitten. Trudie, kom jij hier, kinderen die niet te vertrouwen zijn moeten maar alleen zitten.“ O, en toen hadden ze 't allemaal begrepen, van 't afkijken.

Met gebogen hoofd was Trudie naar voren gekomen en had haar nieuwe plaats ingenomen. Ze durfde naar niemand te kijken, naar mijnheer niet en naar de andere kinderen ook niet. En net of 't toen nog niet erg genoeg was geweest, had mijnheer ook nog gezegd: „'t Valt

me erg van je tegen, Trudie, afkijken is cijfers stelen, weet je dat wel?"

Zo was die voorste bank een schandebank geworden. En daar zat Trudie nu. Ze boog zich, diep beschaamd, over 't nieuwe werk dat mijnheer haar gegeven had. In haar hoofd hamerde het aldoor maar: domkop, cijferdief, schandebank. Zou dat nu nooit meer ophouden? O, zewist zeker dat ze 't elken dag, zolang ze hier zitten moest, zou denken. Als ze nu maar niet ging huilen, huilen was zo kinderachtig, dan zouden ze haar zeker allemaal uitlachen. Met geweld drong ze de opkomende tranen terug. „Net doen of 't je niks kan schelen, toe nou, niet flauw zijn, 't gaat de anderen toch niet aan," zo praatte ze zichzelf voor. 't Kon haar ook niet schelen, helemaal niks, ze zou 't ze allemaal laten zien, dat ze zich er niks van aantrok!

O, maar toen keek mijnheer, en 't was net of hij zei: „Bah, domme afkijkster!" Weer zakte Trudie's hoofd over haar werk, ze kon er haar gedachten niet bij houden, voortdurend dacht ze: „schandebank". En dat ze nu 't repetitiewerk niet maken mocht, maar ander werk, was ook al schande. O, als grootvader 't wist, of moeder.

Langzaam, wanhopig langzaam kroop de middag naar vier uur. Na 't rekenen hadden ze nog geschiedenis. Gisterenavond meende Trudie dat ze haar les werkelijk goed kende, wat had ze er lang over geleerd en nu, nu wist ze er niets meer van, en natuurlijk kreeg ze een beurt. Mijnheer was begonnen met te zeggen: „Trudie weet het zeker niet, dat zijn we wel gewend." En toen had ze 't ook niet geweten. Later, toen de andere kinderen een beurt kregen, was alles haar weer te binnen gekomen, maar ja, toen was het te laat. De vraag van Tootje had ze minstens evengoed kunnen beantwoorden.

Mijnheer Verhoeve had een paar maal naar Trudie gekeken, zoals ze daar onafgebroken 't raam uit zat te staren. Ongeduldig had hij de schouders opgetrokken en in zichzelf had hij haar voor een onverschillig kind uitgemaakt.

Maar Mijnheer kon ook niet weten hoe 't er van binnen bij Trudie uitzag. Als hij haar na vier uur had kunnen zien zou hij wel een beetje anders over haar gedacht hebben.

Toen de school uitging rende Trudie weg, zo hard ze lopen kon. Ze wilde geen van de andere meisjes spreken, en thuis verstopte ze zich achter de heesters in den tuin. Daar was een plekje waar ze alleen kon zijn, de heesters waren zo dicht in elkaar gegroeid, dat Bert en zij 't altijd „het oerwoud” noemden. Als je daar tussen kroop, kon niemand je zien. Daar, op dat veilige plekje, heeft Trudie al haar verdriet uitgesnikt. O, was ze maar knap zoals Tootje of Rie, dan zou al deze narigheid niet gekomen zijn. Knappe kinderen hadden het toch duizend, nee *millioen* maal prettiger dan domme. Alle grote mensen willen dat je met een mooi rapport thuis komt, dan ben je een goed, lief, flink kind, maar als je elken avond tweemaal zo lang werkt als een ander en je komt dan nog met lelijke cijfers, dan kijken ze je allemaal met boze ogen aan en dan zeggen ze: „Doe toch beter je best.” O, 't was gemeen, alles en iedereen was gemeen. Moeder, nee moeder keek nooit met boze ogen, die keek met . . . met *verdriete* ogen, en dat was nog veel, veel erger. Moe van 't huilen, leunde Trudie tegen den Meidoornstam. Foei, wat zou ze er raar uitzien. Moeder merkte vast dadelijk dat er iets gebeurd was. Wat moest ze dan zeggen, ze kon 't onmogelijk vertellen van de schandebank. Liep daar iemand in den tuin? Ze zouden haar toch niet zien? Hoor, de voetstappen kwamen dicht bij, nu bleven ze staan vlak bij, 't

was grootvader. Trudie zag het aan de schoenen.
Een zachte stem vroeg: „Ben je hier ergens, Trudie?”
't Bleef stil.

Toen: „Ik zag wel dat er iets aan scheelde, toen je zo haastig hier heen ging, kom maar te voorschijn, meisje, en vertel je ouden grootvader eens wat er gebeurd is.”
Nu kon Trudie toch niet langer verscholen blijven. Ze werkte zich tussen de takken door, en stond met haar gezwollen ogen voor grootvader.

Samen liepen ze tot heel achter in den tuin, waar een klein bankje stond, daar gingen ze zitten.

Trudie leunde tegen grootvader aan, die niets vroeg.
Eindelijk begon ze: „'t Is om de repetitie, grootvader.”
„Verknoeid?”

Trudie knikte.

„Is 't een onvoldoende geworden?”

„Een null“

„Een nul? Kindje, hoe kwam dat?“

„Afgekeken.“

„Maar Trudiel“

Er klonk zoveel teleurstelling in grootvaders stem, dat Trudy opnieuw begon te schreien. „Nu ik één keertje afkijk,“ snikte ze, „wordt het dadelijk gemerkt. Andere kinderen doen 't zo vaak, en dat ziet mijnheer nooit, maar van mij natuurlijk wel!“

„Gelukkig.“

„Gelukkig? Nee, niet gelukkig, 'k wou dat ik. . . . dat ik. . . .“

„Was dit de eerste keer dat je afkeek?“

„Ja, grootvader.“

„Nu, dan is het heel gelukkig dat mijnheer het zag. Als 't niet gemerkt was, had je 't misschien nog dikwijls gedaan, en dan was ons meisje een lelijke bedriegster geworden. Een slecht rapport is erg, maar een gestolen cijfer is veel erger. Vind je dat zelf ook niet?“

„Ja, eigenlijk wel.“

„Ga nu naar je kamertje, kind, om je eens lekker te wassen, dan zie je er niet zo behuild uit als moeder komt, en dan zullen wij het samen aan moeder vertellen.“

Even nam grootvader Trudie's handen in de zijne, en keek haar diep in de ogen. Grootvader kon zo ernstig en toch zo vriendelijk kijken, dat je er altijd weer een beetje blij van werd. Moeder en grootvader, o, als die twee er toch eens niet waren, die hielden toch van je, al was je dom, maar daarom was het juist zo erg, dat je hen telkens verdriet deed.

De mensen zeiden dikwijls: „'t leven is moeilijk“, en dat kon Trudie best begrijpen.

2. WAS DAT VACANTIE?

Vacantie!!! Zou er in de hele wereld wel een mooier woord zijn dan „vacantie“? Zou er wel een heerlijker gevoel zijn dan het „vacantiegevoel“? Vier heerlijke vrije weken, vier weken zonder angst, zonder verdriet, zonder zorg voor niet gekende lessen!

Vanmiddag hadden ze vakantie gekregen, vanmiddag waren ook de rapporten uitgedeeld, en was de overgang geweest.

Trudie had een angstig uurtje doorgebracht. Hoe zou het zijn? Toen mijnheer Van der Zande, het „hoofd“, binnen kwam, voelde ze dat ze bleek werd, en 't had zo raar geklopt in haar hoofd. Ze verstond eerst niets van wat mijnheer vertelde. Gelukkig kwam ze zelf pas heel laat aan de beurt, en toen had ze 't gehoord: „Voorwaardelijk over“. Mijnheer had haar wat werk meegegeven voor de vakantie, dat moest af natuurlijk, en als later zou blijken dat ze goed vooruit ging, als 't Kerstrapport voldoende was, dan mocht ze op de Mulo blijven, anders moest ze terug naar de zesde klas. Trudie had grif alles beloofd wat mijnheer haar vroeg, zo blij was ze dat het gevaar van „blijven zitten“ voorlopig voorbij was. En toen, ja toen was het vakantie geweest. Dat „voorwaardelijk“ gaf wel even een pijnlijk prikje, maar 't was toch niet in staat 't feestelijk vakantiegevoel te verdrijven.

„Kind, reuze fijn dat je over bent,“ jubelde Tootje, toen ze, vrij gelaten, de speelplaats opstormden. „Misschien mogen we op de Mulo wel weer naast elkaar zitten, zou dat niet enig zijn!“

„Ja To, ja, wij weer naast elkaar, hè!“ Trudie's ogen begonnen te schitteren, nu was alle akeligheid voorbij. Ze kwam in een andere klas en ze zou wel maken dat ze er bleef ook. Nu zou ze nooit meer in een schandebank

zitten, nooit meer. Weken lang was het elken dag opnieuw een straf voor haar geweest, daar te zitten, maar dat had niemand gemerkt, niemand hoefde dat heel akelige te weten. En nu was het vacantiel

„Zullen we morgen dadelijk naar de hei gaan als je mag?” vroeg Tootje.

„Goed, kom je vanavond nog even, dan zal ik 't aan moeder vragen.”

„Ik heb een prachtig boek gekregen, van m'n tante uit Indië. 't Is eigenlijk een jongensboek, zie je, maar dat geeft niet, zullen we dat meenemen en om beurten lezen?”

„Ja, goed, of samen kijken, dat is ook fijn,” vond Trudie, die niet graag voorlas, omdat ze wel eens hakkelde, en dan uitgelachen werd omdat het zo raar klonk voor zo'n groot kind.

Op den hoek van de Apollolaan namen de twee vriendinnen afscheid van elkaar en Trudie stapte vlug door naar huis. Moeder stond al naar haar uit te kijken, en Trudie zwaaide blij met haar boekentas.

„Ik zie het al,” riep moeder, „je bent zeker over, laat eens gauw je rapport zien?”

Opeens zakte Trudie's blijdschap weg. Moeder wist immers niet hoe erg ze in angst had gezeten voor 't blijven zitten. Wat zou moeder nu zeggen? Ze zag het al, moeders gezicht betrok helemaal toen ze het „voorwaardelijk” las en het rijtje cijfers langzaam langs keek. „Wat jammer, Trudie! Kind, hoe kon je zo vrolijk zijn, nu je met zo'n boodschap komt?”

„Ik ben toch over.”

„Neen, eigenlijk weten we pas met Kerstmis of je over bent. Wat een teleurstelling ook voor vader als hij thuis komt.”

Met neergeslagen ogen stond Trudie voor moeder,

maar moeder pakte haar bij de kin, beurde haar hoofd op en keek haar in de ogen.

„Trudekind, heb je wel altijd je best gedaan, had je je niet wat méér in kunnen spannen?”

„Ik deed heus m'n best, moeder, maar 't is net of ik de dingen niet in m'n hoofd kan houden. Als ik m'n les 's avonds ken, ben ik 'm 's morgens weer vergeten.”

„Dan is het geen kennen geweest, je bent veel te oppervlakkig.”

„Ik kan 't toch niet, al doe ik m'n best.”

„Dat geloof ik niet, met inspanning en goeden wil zou je het zeker wel verder kunnen brengen, geloof je ook niet?”

Trudie schudde verdrietig het hoofd en moeder zuchtte. 't Was zo bitter jammer dat Trudie zo slecht leerde. Vader was zo op 't leren van de kinderen. Met Bert ging het best, maar met Trudie was het altijd tobben geweest. Over een week of drie kwam vader thuis, vader, die kapitein op een schip was, en die ze zo graag prettige dingen gunde, als hij voor korten tijd thuis kwam. En dit rapport van z'n dochtertje, op wie hij zo graag trots wilde zijn, zou hem zeker verdriet doen.

Moeder besloot, 's avonds naar 't hoofd van de school te gaan, om over Trudie te spreken. Dat gebeurde ook, en den volgenden morgen kreeg Trudie te horen, dat mijnheer heel niet tevreden over haar was. Ze zou in de vakantie tweemaal per week les krijgen en verder moest ze elken morgen een paar uur werken. Als ze nu flink aanpakte, kon ze misschien op de Mulo blijven, anders zeker niet.

Weg was het heerlijke vakantiegevoel. Vacantie met les, vakantie met schoolwerk, dat was geen vakantie. Gisteravond in bed had ze nog liggen denken: Nu werk ik eerst een paar dagen hard, zodat ik die vervelende taak afkrijg en dan reken ik dat dan de vacan-

tie eigenlijk pas begint. Maar jawel, daar ging 't mooie plan. Zij zou geen echte vakantie hebben, alle andere kinderen wel, zij alleen weer niet.

Met een zwaar hart ging Trudie Tootje halen om samen naar de hei te gaan. Vandaag, vandaag was ze tenminste nog vrij.

Tootje kwam haar al tegemoet.

„O! Trudie, hoor eens, hoe leuk! Volgende week komt m'n nichtje Ans logeren, ze blijft wel veertien dagen. We gaan er dan aldoor met ons drieën op uit, zeg! We gaan hele dagen de hei op, of 't bos in, echte zwerftochten, hè, of ontdekkingsreizen, we nemen brood mee en dan picnicken, hè? Ans is net zo oud als wij, maar ze heeft al toelatingsexamen voor de H.B.S. gedaan, knap, hè? Ik hoop maar dat ze niet verwaand is, maar dat zal wel niet. Verleden jaar, toen ik bij haar logeerde, was ze tenminste enig.”

Tootje babbelde maar door. Ze had honderd en één plan voor de vakantie.

Trudie liep er maar stil bij.

Wat akelig was dat nu, van dat knappe nichtje. Nu leek zij natuurlijk nog dommer, en verbeeld je eens dat ze 't merkte van die lessen en van het „voorwaardelijk”. Een nieuwe angst kroop in Trudie omhoog.

„Wat ben je stil, vind je 't niet leuk?” vroeg Tootje opeens.

„Jawel, maar To, ik. . . . ik zal niet altijd mee kunnen, die taak, weet je wel?”

„O, die heb je zó af. Ans komt volgende week pas!”

„Ja, maar To, luister eens! To, zul je 't aan niemand vertellen, ook niet aan Ans?”

„Wat niet vertellen?”

„Ik krijg les in de vakantie, en 's morgens moet ik werken.”

„Hè, bah!”

„Ik vind het zo naar, To,” klaagde Trudie, „zul je 't niet vertellen, 't lijkt zo dom.”

„Nee, natuurlijk niet, kind. 't Geeft ook niks, hoor!” Troostend stak Tootje haar arm door dien van Trudie, en samen wandelden ze het zonnige heipad op, de hoofden naar elkaar gebogen, in vertrouwelijk gesprek.

„Je moet maar denken,” troostte Tootje, „zo'n paar uurtjes zijn gauw om en dan ben je verder vrij. Als je nou b.v. vroeg opstaat, ben je gauw klaar en dan kun je nog den helen dag mee uit.”

„O, ja, dat kan. Als ik nou van zeven uur tot halfnegen werk, en 's avonds nog een half uurtje na 't eten, dan merk je er haast niets van.” Trudie werd alweer een beetje blij, misschien, heel misschien merkte dat knappe nichtje nu niets, dat zou fijn zijn.

„Kijk, Trudie, dat heuveltje met die sparren, lijkt je dat niet een fijn plekje om te gaan liggen lezen?”

„Ja, prachtig.”

Spoedig waren de meisjes in hun boek verdiept, dat wil zeggen Tootje was er in verdiept, Trudie deed net of ze las. Ze kon Tootje, die de regels door vloog, toch niet bijhouden, werktuiglijk knikte ze, als To om wilde slaan, dat 't goed was. Haar gedachten waren nog bij de lessen, de school, vader, die thuis zou komen, moeder, die verdriet had, en 't werd een wonderlijke verwarring in haar hoofd. Had ze beter haar best moeten doen? maar 't gaf immers toch niks, als je nou eenmaal een domkop was, wat *hielp* 't dan of je werkte. Maar je moest toch je best doen, dat was je *plicht*, en als je nou niet *kon!* Hè, wat raar was alles toch, wat had ze op de vakantie gehoopt en nou. . . .

„Wie vind jij aardiger, Bert of Co?” vroeg Tootje opeens.

„Bert of Co? welke Bert of Co?”

„Nou, uit 't boek natuurlijk. Slaap je?”

„O, nee natuurlijk, ik Co, en jij?”

Tootje lachte. „Je zegt maar wat, ik geloof dat je helemaal niet leest, Bert is toch véél aardiger.”

Trudie kleurde, nou had Tootje gemerkt dat ze niks deed dan suffen.

„Zullen we eens rennen?” stelde Tootje voor. „Wie 't eerst bij den zandweg is!”

Op sprongen ze allebei en vlogen de hei over, een paar seconden later lagen ze precies gelijk in de droge greppel bij den zandweg te lachen.

„Wat is het warm, hè? Ga je mee op gindse boerderij vragen of we mogen drinken?” vroeg Tootje.

„Welke boerderij? Bedoel je dat huisje heel ginds, bij 't bos? Daar ga ik niet heen, hoor, voor geen geld!”

„Waarom niet?”

„Nou, daar woont Arie Bult, en die is gek. Bert zei laatst, dat de mensen zeggen, dat Arie een kind wil offeren.”

„Offeren?”

„Ja, hij heeft zeker afgoden. Bert zei, dat hij een Baälbeeld in huis heeft.”

„Bah, wat eng!” griezelde Tootje en keek met bange ogen naar 't kleine huisje bij het bos. „Laten we maar weggaan, als ie eens kwam!”

„Nou, dan kun je 'm toch ver genoeg zien aankomen, 't is een reuze eind hier vandaan, en Arie kan vast niet zo erg hard hollen met z'n kleine beentjes.”

„Nou, maar gekke mensen zijn sterk, hoor. Ik vind 't niks leuk meer om hier heen te gaan.”

„Ik ben niet bang, buiten hoef je toch niet bang voor hem te zijn, ik durf niet bij z'n huisje komen, maar hier kan hij je toch niks doen, hier lopen telkens mensen.”

„'t Ga toch maar naar huis, 't zal wel bijna twaalf uur zijn!”

Samen stapten ze weer naar 't dorp terug, druk pratend en fantaserend over Arie Bult.

„'t Is toch wel een zielige man,” vond Trudie, „ieder- een lacht hem altijd uit en iedereen plaagt hem.”

„Nou, dat is dan net goed voor zo'n akeligerd met een Baäl.”

„k Weet niet,” zei Trudie. Tootje zou wel gelijk hebben, Arie was vast een erge heiden, maar 't was toch

ook zelig. Stel je voor, dat niemand, helemaal niemand veel van je hield, dat zou toch erg zijn. Zou God ook niet van Arie houden, en de Heere Jezus, nee, dat zou wel niet, als-ie afgoden had; o, dat was nog 't heel ergste.

„Toe, suffert, ik vraag je al drie keer, wat we vanmiddag gaan doen!”

„Vanmiddag? 'k Weet niet.”

„Och, jij weet ook nooit wat. Als Ans komt, dan zullen we pret hebben. Ans weet altijd honderd dingen. Maandag komt ze, fijn!”

Een beetje verschrikt keek Trudie op. To zou toch niet meer van Ans gaan houden dan van haar? Zij was toch altijd To's vriendinnetje geweest. Maar ja, als die Ans nou zo leuk was en zoveel wist te bedenken. Wist zij ook maar wat. En opeens schoot haar iets te binnen. „Ik weet wat! Niet voor vandaag, maar voor als Ans er is. Weet je wel dat grote bos achter den Kruisberg?”

„Ja, maar daar mag je toch niet in.”

„Nee, maar er achter is een prachtig stuk hei. Ik ben er vroeger eens met vader geweest, je moet wel een eind lopen, helemaal om 't bos heen, maar dan heb je ook een plekje waar niemand je zal zoeken, daar kunnen we fijn spelen en pic-niccen, hè?”

„Ja, leuk, zo'n plekje, dat niemand weet. We vertellen het natuurlijk aan geen mens, alleen maar aan de meisjes die we meenemen.”

„Gaan er dan nog meer mee dan jij en ik en Ans?”

„We zouden Rie en Nel toch ook wel kunnen vragen, dat is toch fijn, met z'n vijven of zessen kun je veel meer spelletjes doen.”

„Ja, en we nemen ook ballen mee, en ringen.”

Al babbelend over de komende vakantiepret, waren de meisjes weer in 't dorp gekomen en namen voor minstens twee uur afscheid van elkaar.

Ze hadden nu geen gebrek aan onderwerpen om over te praten. Want aan 't plannen maken voor de vakantie komt nooit een eind. Van 't een komt 't ander, en elken dag wordt 't nog leuker en nog mooier.

3. TOEN ANS KWAM

Dit is nou Trudie van der Kolven." Zo stelde Tootje haar vriendinnetje aan haar nichtje Ans voor.

„Dagl" zei Trudie en stak Ans haar hand toe.

„Blij dat ik je nou eens zie," zei Ans. „Ik krijg nooit een brief van To, of 't is Trudie voor en Trudie na."

„Wat gaan we doen vanmiddag?" vroeg Trudie.

„Ik wil eerst 't hele dorp wel eens zien," zei Ans.

„'t Hele dorp, en dat zijn we vanmorgen al door geweest," zei To verwonderd.

„Was dat alles? Ik dacht dat 't veel groter was. Als je moeder er over hoort, zou je meenen, dat 't heel wat was."

„Maar 't is hier erg mooi, buiten op de hei en zo," zei Trudie.

„Dan wil ik dat wel eens zien, kom maar!"

Arm in arm togen ze op weg. Ans deed allerlei verhalen over school en de onderwijzers en de meisjes, en over 't toelatingsexamen kwam ze niet uitgepraat.

„'t Was niks moeilijk, hoor! 'k Was er eerst wat benauwd voor, maar toen ik er eenmaal zat, ging 't vanzelf. Ik was de jongste die examen deed en toen kreeg ik nog een extra pluim bij den uitslag, leuk! Gaan jullie volgend jaar ook naar een H.B.S.?"

„Ik weet het nog niet," zei Tootje. „Wij gaan nu naar de Mulo."

„Hè, bah, wat heb je nu aan Mulo? H.B.S. of Gym. of lyceum, dan kun je tenminste verder studeren. Wat ga jij doen, Trudie?"

„Dat weet ik nog niet, daar heb ik eigenlijk nog nooit over gedacht.“

„Nog nooit over gedacht? Ik weet allang dat ik studeren wil.“

„Wat ga je dan studeren?“

„Nou, gewoon studeren, studente worden later, enig!“

„Maar ik bedoel, wat word je dan?“

Ans kleurde. Wat een zeurpiet was die Trudie. Lieve tijd, als je geen studente meer was, dan was je al een oud mens, wat daarna kwam zou je dan wel weer zien.

„Wou je dokter worden?“ informeerde Trudie verder.

„Nee, straatveger! Kind, zeur toch niet zo, hoe weet ik nou al precies wat ik worden wil.“

Trudie zweeg. Ze had zeker iets gek gezegd. Ans deed zo kattig opeens.

„O, kijk eens, daar komt Arie Bult aan,“ leidde To de gedachten af. „Wat zou die in 't dorp komen doen, je ziet hem hier haast nooit.“

„Hij moet zeker boodschappen doen,“ zei Trudie en keek met een mengeling van afkeer en medelijden naar 't kleine mismaakte kereltje, dat de dorpsstraat in kwam.

„Wat is dat, wat doen die jongens? Hoor ze eens gillen. Arie is woedend, zie je wel, kijk 'm zwaaien met z'n stok!“

„Wat een gekke vent,“ kraaide Ans, en keek met lachende pretogen toe, hoe 't kleine mannetje zich in allerlei bochten wrong om naar iets op z'n rug te grijpen.

„Wat doet hij toch? O! kijk eens, kijk eens, er zit wat op z'n rug, zouden die jongens dat er opgeplakt hebben?“ Ans lag haast dubbel van 't lachen. 't Was ook zo'n bespottelijk gezicht, zoals Arie daar wanhopige pogingen deed om die groenè dingen op z'n rug te

pakken te krijgen. De jongens gierden van pret en Arie raasde, sloeg met z'n stok.

Met grote ontstelde ogen stond Trudie dit alles aan te zien. O, die arme, arme stakker, en voor ze zelf goed wist wat ze deed, stond ze midden tussen de jongens. „Valsersds,” schold ze, „haal het er af, haal het er dadelijk af, gemenerds!”

„Loop heen, gekke meid!” Een grote jongen gaf haar een duw, in de richting van Arie. En toen... toen durfde Trudie opeens. Ze vloog op 't mannetje toe.

„Ik zal het er afhalen, stil maar.”

Maar Arie, denkend dat nieuwe plagerijen volgen zouden, sloeg naar haar. Even deinsde ze achteruit. Maar dan met tranen in de ogen, riep ze:

„Sla nou niet, Arie, ik zal je helpen, heus.”

Toen stond de man stil en Trudie plukte vliegensvlug een groot aantal groene klitten van z'n rug. Woedend gooide ze deze in de richting van de jongens, die nu, pruttelend op die nare meid, die de hele mop bedierf, afdropen.

Arie keek ze met boze ogen na, maar toen hij zich omkeerde en Trudie juist zag weglopen, mompelde hij:

„goed kind, lief meisje”, en vervolgde z'n weg.

Trudie, half schreiend van akeligheid en van schrik over haar eigen daad, kwam weer bij Tootje en Ans terug.

„O! Trudie, hoe durfde je,” bewonderde Tootje eerlijk.

„'k Vond het nogal flauw om je daar zo druk over te maken, 't was toch maar een grap van die jongens. Als 't nou pijn had gedaan of zo, maar zo'n paar klitten, wat geeft dat nou. 't Was om je ziek te lachen.”

Trudie antwoordde niet. Zij had de wanhopige ogen van 't kleine mannetje gezien en kon dat niet meer vergeten. Tootje liep al druk te vertellen van den afgod en van al 't geheimzinnige om Arie heen. Ans lachte haar

uit en noemde 't onzin. Trudie zweeg, ze wist niets meer te zeggen.

Zo kwamen ze al gauw buiten het dorp en gingen een brede landweg op. Op 't fietspad aan den linkerkant kon je prettig lopen, in 't midden was de weg mul, doorploegd met diepe karresporen. In de verte lag een donkergroene dennenbos, waartegen het gouden korenveld prachtig afstak. In de helder blauwe lucht dreven enkele witte wolkjes.

Aan den anderen kant van den weg kon je ver, heel ver uitzien over groene weilanden vol bonte koeien.

„Mooi, hè!” zuchtte Trudie opeens. „Vinden jullie 't hier niet prachtig?”

Verwonderd keek Ans Trudie aan. „Hier? Vind je 't hier zo mooi? 'k Vind er niks moois aan, aan die koeien, jij wel, To?”

„Ja, ik wel. Trudie en ik staan hier altijd even stil, omdat je zo ver kunt kijken en om 't bosje ginds, en om alles. Alles samen vinden we mooi, hè Trudie?”

„Dat snap ik nou niet, dan moet je bij ons in Utrecht komen. Dan zie je nog eens iets anders. Al die prachtige winkels, en 't jaarbeursgebouw en 't is er zo gezellig met al die drukte om je heen, hier zie je gewoon niks!”

„O, ik vond het erg leuk toen ik bij jullie logeerde,” zei Tootje, „winkels kijken en drukte vind ik best fijn, maar 't is niet mooi, nee, dit is mooi.”

„Hè, wat doen we ouwemensachtig. Laten we over wat anders praten, jullie zijn nou eenmaal boerinnetjes, daar is niks aan te doen.”

Tootje en Trudie keken elkaar eens aan. Ans is toch niet zo erg aardig, dacht Trudie.

„Zullen we morgen eens naar Apeldoorn fietsen,” stelde Tootje voor, „dat kan best, je rijdt er in 'n klein uur-

tje heen. Ans vindt dat misschien wel leuker dan altijd buiten rond te zwerven."

„O, ja, veel leuker, echt een tocht maken met een doel. Hoe laat zullen we gaan, om negen uur?"

„Of 's middags," zei Trudie aarzelend. 's Morgens had ze les van negen tot elf uur, als ze nou maar 's middags wilden gaan.

„Best," hielp Tootje direct, „laten we om één uur gaan, en dan voor 't eten terug."

„Wat een onzin, waarom nou zo laat. Veel leuker om 's morgens al te gaan en 's avonds pas thuiskomen, of mogen jullie dat niet?"

„k Weet niet, ik denk het niet als we naar de stad gaan. Als we buiten blijven, mag 't altijd wel, maar wij, zo met ons drietjes, zolang, nee, dat zal wel niet mogen."

„Nou, dan zeggen we niet vooruit waar we heen gaan, we doen net of we 't zelf nog niet weten, en dan kunnen we, als we eenmaal weg zijn, doen wat we willen!"

„Nee, dat doe ik niet, dat is niet eerlijk!" meende Trudie.

„Gunst, wat een braaf kind ben jij. Wat is daar nou voor niet-eerlijks aan? Weet jij dan wel precies waar we heen gaan? Als je eenmaal op weg bent, kun je toch nooit weten hoe het loopt?"

„Laten we dan 't verschil samen delen en b.v. om halftwaalf gaan, en onze boterhammen meenemen," stelde Tootje voor.

„Och, waarom nou zo laat. Laten we dan eerst 's morgens buiten blijven en dan 's middags naar Apeldoorn, dan is Trudie's hartje gerust."

„Ik, ik kan morgen niet voor halftwaalf," zei Trudie.

„Kun je niet, waarom niet?"

O, daar had je 't nou al, nou moest ze 't zeggen aan die wijze Ans. Kon ze maar een uitvlucht bedenken.

Hulpzoekend keek ze Tootje aan.

„Dus dat is dan afgesproken,” hielp To weer. „Trudie kan niet voor halftwaalf, dus gaan we om halftwaalf op pad en komen om halfzes thuis, je zult zien dat 't best een prettige dag wordt. En wanneer zullen we ons picnicplan doen? Donderdag?”

„Ja, best, vraag je Nel en Rie ook?”

„Laten we die andere vriendinnen van jullie morgen ook meenemen,” vond Ans.

Zo werd besloten. Ans en Tootje zouden het gaan vragen, omdat Trudie nu liever naar huis wilde.

Op haar kamertje over haar sommenschrift gebogen, zat Trudie nog een poosje na te denken over den afgelopen middag. O, Ans kwam er nog best achter dat zij les had, dat zou je zien! Als je die nare sommen nu maar maken kon, dan zou je 't toch veel prettiger hebben. Ja, en als je ze maken kon, vond je ze ook niet naar meer. Wat gek toch, dat de een iets prettig kon vinden, wat een ander zo ongelukkig maakte. Ans vond sommen prettig. Je snapte gewoon niet hoe zoiets mogelijk was. Dom zijn was toch wel 't ergste wat je overkomen kon. Nee, toch niet, als je zo was als Arie Bult, dat was nog veel, veel erger. Hè, nou was ze 't straks een beetje vergeten geweest, en nu zag ze 'm opeens weer voor zich, zoals hij daar had staan draaien. Zo'n man had vast een boel verdriet, veel erger dan zij, natuurlijk. Zij had een lieve moeder en een vader, en grootvader en Bert, en Arie had niets, niemand. Hè, daar werd je bang van, als je er over dacht. Opeens sprong ze van haar stoel en vloog naar beneden, naar moeder. Ze sloeg haar armen om moeders hals, heel stijf. „O, moeder, moesje, ik houd zo erg veel van je.” „Malle meid,” zei moeder, maar haar gezicht was heel blij, en moeder kuste haar meisje of ze zeggen wou:

„Wij weten het wel van elkaar, hè!”

„Moeder, zou er nu echt niemand, helemaal niemand van Arie houden?”

„Van Arie? Van welken Arie?”

„U weet wel, van dien kleinen Arie, die zo ongelukkig is,” zei Trudie. Ze durfde nu niet Arie Bult te zeggen, omdat dat eigenlijk schelden was en dat mocht niet van moeder.

„Hoe kom je daar nu bij? Hij heeft geen familie, voor zover ik weet, maar misschien heeft hij wel vrienden of burens.”

„Ja, maar moeder, hij ziet er zo griezelig uit en iedereen lacht om hem en iedereen plaagt hem.”

„’t Is wel een ongelukkige stakkerd, Trudekind. Je doet er natuurlijk nooit aan mee, aan die plagerijen, hè?”

„Vanmiddag heb ik zo iets naars gezien,” haperde Trudie en vertelde moeder het verhaal van de klitten. „Ik moet er nog aldoor aan denken, moeder, aan die ogen.”

„Je bent een flinke meid geweest, ik ben er blij om dat je Arie geholpen hebt, ’t was een laffe streek van die jongens.”

„Weet u wat Bert zegt, moeder? Bert zegt, dat Arie een heiden is en dat hij een Baäl in huis heeft, en nu denk ik aldoor, dat de Heer ook niet van hem houdt.”

„Maar kindje, hoe kom je nu aan zo’n dwaas verhaal. Natuurlijk is daar niets van waar, en al was Arie een heiden, dacht je, dat de Heere Jezus hem dan niet lief had? Voor wie kwam de Heer op aarde? Om te zoeken en zalig te maken wat verloren was, is het niet? En zou Hij dan niet naar Arie zoeken? Ik weet niets van dien man af, misschien is hij wel een Christen, misschien ook niet. Als jij nu straks naar bed gaat en je moet nog steeds aan vanmiddag denken, vraag dan aan den Heer of Hij voor Arie zorgen wil, dan heb je ’t allerbeste ge-

daan wat je voor hem doen kunt."

Trudie lag met haar hoofd tegen moeder aan. 't Was zo prettig om naar moeder te luisteren. Ze had er nog heel niet aan gedacht, dat je voor Arie bidden kon.

„Moet je nu nog een poosje werken, vrouwtje? Je bent toch nog niet klaar voor morgen, is het wel?"

Trudie zuchtte. Nee, ze was nog niet klaar, twee sommen nog.

„Kom, zuchten helpt niets, elken dag een poosje werken, dat gaat toch wel, hè? Er blijft nog zoveel tijd voor je plezier over, en je wilt toch niet dom blijven?"

„Nee, moeder, maar ik ben zo bang, dat de andere kinderen het merken van die les, ze zullen me zo uilachen."

„Wat is daar nu aan te lachen? Ik zou 't veel gekker vinden als je niet je best deed om vooruit te komen. Haal je werk maar beneden, dan mag je voor vanavond in de huiskamer werken, is dat niet gezellig?"

„Hè, ja!" Vlug haalde Trudie boek en schrift, en even later zat ze ingespannen te werken. Eén som kwam dadelijk uit, dat was fijn, maar van de andere bracht ze niets terecht. Moeder zei tenslotte, dat ze 't den volgenden dag maar aan mijnheer moest vragen. 't Was beter dat mijnheer haar hielp en 't nog eens uitlegde, dan dat moeder 't deed.

Den volgenden morgen om negen uur zat Trudie bij mijnheer Verhoeve. Gelukkig was ze geen van de meisjes tegengekomen. Als ze nu straks gauw naar huis holde, en als moeder dan alles klaar had, dan kon ze best om kwart over elven bij To zijn, rekende ze uit. Ze zou extra haar best doen, hoe beter ze antwoordde, hoe gauwer mijnheer haar zou laten gaan. Mijnheer Verhoeve was niet gauw tevreden, dat wist Trudie bij ondervinding. Als hij zo raar z'n neus optrok, net of

hij iets heel vies rook, wist je zeker, dat je 't fout had, en er een standje volgen zou. Als ze nou op de Mulo kwam, zat ze niet meer bij mijnheer Verhoeve gelukkig. Op de Zondagsschool nog wel. Daar gaf hij ook les, en daar zat ze nog wel een jaar bij hem in de klas. O, ja, ze mocht er wel aan denken, vast aan haar versje en tekst te beginnen, want als je die niet op je duimpje kende, kreeg je een slechte aantekening.

„Nou, Trudie, krijg ik nog antwoord vandaag?”

O ja, ze moest antwoorden en ze zat weer te suffen. „Ik weet het niet, mijnheer.”

„Nee, dat begrijp ik, ik geloof dat je niet eens hoorde wat ik vroeg. Als dat zo door gaat, zijn we om twaalf uur nog niet klaar!”

Trudie schrok. Om twaalf uur. En ze moest om elf uur wegl Ze moest opletten.

Langzaam schoven de wijzers van de klok op mijnheers bureau naar elf uur. Zou er dan nooit een eind komen aan die akelige naamvallen? Eindelijk, bijna kwart over elfen, stond Trudie op straat. Ze holde naar huis.

„Hebt u m'n brood klaar, moes? Mag ik dadelijk gaan?”

„Ja hoor! Wacht, hier is nog een briefje voor je, dat lag zoeven in de bus.”

„Hè, van Tootje! Wat zou die hebben?” Haastig scheurde Trudie de enveloppe open en las:

Beste Trudie,

't Spijt me heel erg, maar we kunnen niet op je wachten. Ans wilde zo graag vroeg gaan en Nel en Rie ook. Ans is mijn logeetje en nu moet ik natuurlijk doen wat zij prettig vindt, dat snap je. We gaan nu eerst naar Apeldoorn, dat kan jou toch niet veel schelen, hè? Kom ons dan vanmiddag tegemoet, we zullen bij den zandheuvel op je wachten, of jij op ons. Dag, je Tootje.”

„O, wat gemeen!” was alles wat Trudie uitbracht, nadat ze het briefje had gelezen. Ze gooide 't papier van zich af en holde naar haar kamertje, waar ze zich snik-kend op bed wierp.

Ze waren gegaan zonder haar, allemaal, Tootje ook, dat was nog 't allerergste. O, had To dat nog niet eens voor haar over, een uurtje wachten, dan gaf ze ook niks om haar. Vanmiddag hun tegemoet gaan? Nee, dat deed ze niet, nu ze haar zo gemeen in den steek hadden gelaten. Ze konden lang op haar wachten. Ook een pretje, eerst een half uur alleen naar den Zand-heuvel fietsen en dan samen terug, ze zou nog liever, nee, ze deed het niet!

„Maar Trudie, wat doe je nu toch raar.” Dat was moeder natuurlijk, die haar kwam zoeken.

„Kom eens gauw van je bed af, had je niet beter bij moeder kunnen komen met je verdriet, dan hier zo te

gaan liggen huilen? Ik heb dat briefje gelezen en ik vind het ook niets aardig van de meisjes, ze hadden wel op je kunnen wachten nu 't eenmaal afgesproken was. Ik begrijp je teleurstelling best, maar 't is geen reden om je zo aan te stellen."

Verschrikt ging Trudie rechtop zitten en bedwong met moeite het wilde snikken.

„Weet je wat je doet?" ging moeder voort. „Je gaat maar eens een mooien bos bloemen plukken bij grootvader in den tuin, dan kun je alle vaasjes vullen, we hebben haast niets meer staan, en dan zou ik toch maar vanmiddag de meisjes tegemoet gaan."

„Nee, ik wil niet, ze geven toch niks om mel"

„Truusje, Truusje, wat een gekheid! Je weet heel goed dat To wel van je houdt."

„Niet waar, dan had ze gewacht."

„Zeker, dat had ze moeten doen. Maar ieder doet wel eens iets verkeerd, als we dan dadelijk boos worden, of wat erger is boos blijven, dan hebben we ook geen recht te verwachten dat een ander ons vergeeft als wij iets lelijks hebben gedaan."

„'t Komt allemaal van die akelige les, waarom moet ik ook werken in de vacantiel"

Moeder zuchtte. Moeder vond het ook jammer voor Trudie, maar wie kon het helpen? Moeder toch zeker niet.

„Zou je dan liever blijven zitten?"

„Nee, ik wil overgaan en toch geen les!"

„Zo kan ik niet met je praten, als je zo mal doet."

Moeder keerde zich om en ging de kamer uit. Verbluft keek Trudie haar na. Was Moeder nu boos of. . . . Besluiteloos draaide ze nog een poosje op haar kamer-tje rond en ging dan met langzame, lusteloze stappen naar beneden en op weg naar grootvader. Moeder begreep ook al niet, hoe akelig alles was. Niets kon haar

meer schelen, bloemen plukken ook niet, wat had je er aan.

Met een verdrietig gezicht kwam ze bij grootvader, die natuurlijk alweer aan 't wieden was. Zag je wel ergens zo'n prachtige tuin als bij grootvader?

„Zo Trudie, kom jij den ouwen baas een handje helpen? daar doe je goed aan, kind,” begroette grootvader haar.

„Dag, grootvader, mag ik wat bloemen plukken voor moeder?”

„Natuurlijk, zoek zelf maar uit, je weet de schaar wel te vinden.”

Stil ging Trudie plukken. 't Gezellige babbeltje, zoals ze zo graag met grootvader hield, bleef dezen morgen achterwege. Grootvader keek haar af en toe eens aan. Zou ze niet vertellen wat er aan scheelde? Hij zag wel dat er iets niet in orde was.

„Nu heb ik genoeg, grootvader, ik ga meteen maar weer naar huis.”

„Zo? Ik vind je niet erg gezellig, hoor, je kunt je ouden grootvader toch nog wel een poosje gezelschap houden? 't Is toch zeker vacantiel!”

„Ja, dat wel.”

„Nou, wat dan niet?”

Trudie's lippen begonnen weer te trillen. „'t Komt allemaal door m'n domheid, en dat kan ik toch niet helpen!”

Nu nam grootvader Trudie mee in 't tuinhuisje en liet haar rustig al haar verdriet uitvertellen.

„Hoor eens, lieve kindje,” zei grootvader, toen hij alles wist, „ik geloof er niets van dat jij zo dom bent als je me wilt wijsmaken. Je leert niet makkelijk, je moet er wat meer moeite voor doen, er wat meer tijd voor nemen, je wat meer inspannen dan je vriendinnetje, maar is dat nu eigenlijk zo erg? Wees blij dat je lessen krijgt.

Nu kun je inhalen wat je achter bent, en na de vakantie sta je gelijk met de andere kinderen, is dat niet prettig?"

„Ik kom toch niet gelijk.“

„Natuurlijk wel, als dat niet kon, was je immers dadelijk blijven zitten.“

Ja, dat was waar, daar kon ze niets tegen in brengen.

„Ik vind leren toch naar.“

„Een domoor blijven is nog veel naarder.

Ga jij nu rustig je gang, ga van middag de meisjes gewoon tegemoet, en als ze je een van allen plagen, dan zeg je leuk weg: „Ik heb geen zin om achter te blijven, daar heb ik best een fietstochtje voor over.“ Je zult zien, dat 't dan meteen uit is, en ik wed dat ze je verder niet meer in den steek laten.“

Och, als je er goed over dacht, had grootvader wel gelijk, 't was toch ook zo erg niet, ze zou niet meer zo kinderachtig zijn. Ze zou dan maar gaan van middag.

„Ga nu gauw je bloemen in 't water zetten, anders worden ze veel te slap!“

Trudie gaf grootvader een kus en verdween met haar bloemenschat. Bloemen schikken vond ze altijd een fijn werkje, en al gauw was ze er zo in verdiept, dat ze alle narigheid vergat. Beeldig stond dat, die witte floxen in de groene kan, en nou die rooie anjers in 't tinnen vaasje; de rozen, waar zou ze die in zetten? Wacht, die bruine beker, ja, zo stond 't mooi.

Moeder was echt blij toen ze Trudie weer zo ijverig bezig zag. Gelukkig was 't kind nooit lang boos, ze maakte de dingen daardoor niet erger dan ze waren.

Bert was gaan zwemmen en kwam tegen één uur ook thuis.

„Hé, ben jij niet weg?“ vroeg hij verbaasd.

„Nee, ze wilden niet op me wachten, ik had les.“

„Bah, wat een mispunten, dat is nou weer echt meisjesachtig!”

„Jongens zijn anders ook zulke schatjes niet!”

„Nee, maar wij laten een vriend toch vast niet in den steek!”

Trudie voelde haar boosheid op Tootje weer boven komen; nu Bert dat zo zei, voelde ze weer hoe lelijk 't eigenlijk was.

„Weet je wat, ga vanmiddag maar met ons mee. Wij gaan roeien, Jan de Vries, Gerrit van der Velde, Co Riemersma en ik. Als je mee wilt vinden zij 't best.”

„Hè ja, roeien, enig, maar enkel met jongens, is dat niet gek? Zouden ze 't niet vervelend vinden mij mee te nemen?”

„Als je niet zanikt, of flauw bent, natuurlijk niet.”

„Moes, ik mag vanmiddag met de jongens mee roeien, vindt u 't goed?” riep Trudie toen moeder even later binnen kwam.

„En de meisjes dan, als die nu op je zitten te wachten?”

„Wat kan haar dat schelen, moeder. Ze hebben Trudie ook in den steek gelaten, licht dat zij nu ook niet komt!”

„Wat gij niet wilt dat u geschiedt, doe dat ook een ander niet!” zei moeder.

„Hè, ik vind roeien zo fijn, moeder, mag ik mee, toe?”

„Je moet dit helemaal zelf weten. Je mag gerust mee roeien, daar heb ik niets op tegen, maar als je goede vrienden met de meisjes blijven wilt, zou ik je raden hen tegen te gaan.”

„Och, laat die mispunten toch!”

„Nee, Bert, niet schelden en niet stoken, dat zijn twee lelijke dingen.”

„Nou, dan ga ik maar niet mee,” besloot Trudie met een zucht.

„Stom,” bromde Bert, „maar je moet het zelf weten.”

's Middags tegen drie uur fietste Trudie alleen den weg op naar den Zandheuvel. De meisjes zouden er stellig al wel zijn. 't Was zulk fijn weer, en je kon daar zo enig spelen. Als ze een beetje aantrapte kon ze er in een klein half uurtje zijn. Hoe zou ze doen, heel gewoon, of zou ze laten merken dat ze boos was, nee toch maar niet, dan bedierf je den helen middag, gewoon doen en meespelen was het beste. Morgen en Donderdag had ze geen les, dan kon ze met alles mee doen. Zo denkend peddelde Trudie flink door en voor ze er aan dacht, kwam de Zandheuvel al in 't zicht. Zouden ze er zijn? Nee, ze zag nog niets. Misschien waren ze aan den anderen kant. Vlug fietste ze er heen, zette toen haar fiets tegen een boom, en begon de omgeving te verkennen. Hallo! riep ze af en toe, maar er kwam geen antwoord, ze waren er nog niet. Teleurgesteld zocht ze een plekje op, van waar ze een heel eind den weg op kon zien. Ze moesten langs dezen weg komen, 't kon niet missen. Ze zouden er nu stellig gauw zijn. Hè, heerlijk zat je hier, mooi was deze weg. Had ze maar een boek meegenomen, maar och, zo lang zou 't ook niet duren en kijken was ook prettig. O hé, wat een mieren liepen hier, ze mocht wel oppassen, dat ze niet bij haar kleren in kropen. Enig gezicht was dat toch, zie die grote eens sjouwen, wat had hij daar, 't leek wel een eitje, ja, 't was vast een eitje. Wat een drukte toch, waar zouden ze allemaal heen gaan, zou er een nest in de buurt zijn? Wacht, ze zou ze eens volgen, misschien vond ze 't wel. Een heel eind volgde ze den mierenstoet, helemaal om den heuvel heen, toen nog een paar meter 't bospaadje op en ja heus, daar had je 't nest. Met bewondering stond ze te kijken, prachtig toch dat zulke kleine diertjes zo'n kasteel voor zich konden bouwen. Mijnheer had op school wel eens verteld over de mieren. Zo'n mierenhoop was eigenlijk een hele

stad, en elk diertje had z'n eigen taak in die stad te vervullen.

„Ah, daar staat onze studente, wat voer jij daar uit?”

„Hè, is dat schrikken.”

Bovenop den zandheuvel stonden de vier meisjes te lachen. „We kijken al een helen tijd naar je, maar jij merkte niets!” riep Rie.

„Hoe wisten jullie dat ik hier was?”

„Nou, we zagen je fiets staan en toen gingen we op zoek. Wat zie je daar eigenlijk?”

„Een mierenhoop, zo enig.”

„Natuurkundestudie dus!” lachte Ans, „we konden ook niet anders van een studente verwachten.”

Trudie kreeg een kleur. Wat moest ze ook weer zeggen, als ze haar plaagden? Wat had grootvader ook weer gezegd?

„Heb je lang op ons gewacht?” vroeg Tootje een beetje verlegen.

„Nee, even maar.” Ja, nu was het voorbij, nu kon ze dat van grootvader niet meer zeggen; dat ze ook nooit op tijd iets bedenken kon.

Wat deed Nel daar? „Hè, nee Nel, wat flauw, niet 't nest vernielen. Kijk nou, nou heb je er een gat in gemaakt, hè, wie weet hoe lang die dieren er over gebouwd hebben.”

„'t Zou ook wat, ik wou eens kijken hoe 't er van binnen uitziet,” en meteen porde ze weer met een stok in den mierenhoop.

Trudie vloog op haar af, greep haar den stok uit de hand en slingerde dien weg. „Je laat het, hoor, dat prachtige nest.”

Nel lachte. „Wat ben je toch een rare, Trudie!”

„We hebben zo'n pret gehad in Apeldoorn,” vertelde Ans. „Rie heeft op ijs getracteerd, niet op een ijsco, hoor, maar echt in een lunchroom.”

„O, en we hebben gelachen,”
zei Nel. „Rie durfde niets bestel-
len en toen heeft Ans 't gedaan,
een snuit als ze er bij trok!”

De meisjes schaterden bij de
herinnering.

„Maar jij dan, jij deed zeker
niet gek, met dat lepeltje,”
proestte Ans, „jij met die ijs-
klodder op je neus.”

Tootje keek eens schuin naar
Trudie, die maar zo'n beetje

meelachte. „Was toch wel sneu voor haar, al die
malligheid aan te moeten horen en er zelf buiten te
staan. Maar ja, je kon toch niet altijd op één wachten,
dat had Ans ook gezegd. Ans vond niet veel aan Trudie
en toen zij haar verteld had van die lessen, had ze ge-
zegd: „O, dat verwondert me niets, ik zag dadelijk wel
dat 't een suf kind was. Wie moet er nou bijgewerkt
worden om naar de Mulo te gaan!”

Zij, Tootje, had er eigenlijk nooit over gedacht, of Tru-
die dom was of niet, ze hield van Trudie en daarmee
uit. Maar ja, nou vond ze 't eigenlijk ook wel een beetje
zo, en dat werken en les hebben in de vakantie was
toch voor haar ook erg vervelend. Vanmorgen had ze
bijna ruzie met Ans gehad over dat vroeg gaan.

Kijk nu toch die wildebrassen eens aan, daar rolden ze
met hun drieën den heuvel af. Tootje en Trudie bleven
lachend staan kijken. 't Was toch wel aardig van Trudie
om niet boos te zijn.

„Ik kon er niets aan doen vanmorgen, hoor!” zei ze
gauw nu ze een ogenblik samen waren. „'k Ben blij dat
je niet boos bent.”

Trudie keek een beetje verlegen, wat moest ze nu zeg-
gen, want eigenlijk, heel eigenlijk was ze wel boos.

Opeens vond ze 't zelf zo mal, dat ze begon te lachen, en Tootje lachte mee. Toen was het weer goed tussen die twee.

Ze speelden en stoeiden nog een uurtje met z'n vijven en toen was 't tijd om naar huis te gaan. En morgen, morgen kwam er een heerlijke picnic-dag.

4. NAAR 'T KRAAIENEILAND

Den volgenden morgen was Trudie alvroeg op om aan haar werk te beginnen. Om halftien zouden ze op stap gaan. Ze moest dus opschieten als ze haar taak af wilde hebben. IJverig werkte ze door. 't Viel gelukkig mee, 't was niet zoveel als ze gedacht had. Aandachtig las ze haar les nog eens over. Ziezo, dat zou wel gaan. Nu gauw naar beneden om te zien of moeder haar trommel al had ingepakt of dat ze misschien nog helpen kon.

„Kan ik u nog helpen, moeder! O, wat lekker, voor allemaal een boterkoek! En voor allemaal ook nog een banaan? Fijn! Rie zei dat ze peren mee zou brengen, dat helpt zo voor den dorst.”

„Hier kind, pak 't nu zelf even in, 't is allemaal klaar, hier liggen zakjes en daar staat je trommel 'k Hoop dat jullie veel plezier zult hebben, 't is gelukkig verrukkelijk weer.”

„O, 't is vast leuk!”

„En als je vanavond thuis komt, denk ik dat de brief van vader er wel zal zijn, waarin staat wanneer we hem verwachten kunnen.”

„O, heerlijk, wat een reuze dag, hè moes?”

Gepakt en gezakt trok het vijftal er op uit. Ze hadden een helen tippel voor den boeg, voor ze hun doel zouden bereiken, maar daar gaven ze niet om natuurlijk. Nee, 't was juist fijn zo'n lange wandeling.

„Jij moet den weg wijzen, Trudie,” zei Tootje. „Jij bent de enige die weet waar we heen moeten.”

„Volg me maar, ik weet het precies. We zijn er meer dan eens met vader geweest, dit voorjaar ook nog.”

Na een uurtje stevig te hebben doorgestapt, sloeg Trudie van den groten weg af en bracht de meisjes op smalle, mulle weggetjes, waar je niet eens naast elkaar kon lopen.

„Bah, wat loop je hier lastig,” zuchtte Rie na een kwartiertje. „Is 't nog ver, Trudie?”

„Ja, nog een heel eind, maar 't zal niet aldoor zo mul blijven!”

„Konden we maar aan den overkant van de sloot komen, daar loopt een fijn pad,” zei Tootje.

„Maar dat is verboden terrein, dat hoort bij 't landgoed van de barones.”

„Zou 't zo'n barones nou veel kunnen schelen of je eens even over d'r paadje liep? 't Bederft er toch niet van!”

„Jawel, als iedereen er lopen mag, wordt alles vernield,” zei Trudie. „Vader vertelde dat je vroeger wel in 't bos mocht. 't Moet er enig zijn. Midden in is een eilandje, met een tamelijk brede sloot er om heen. Vader noemde dat 't kraaieneiland. Hij had er als jongen vaak rovertje gespeeld. Maar de mensen maakten 't bos zo rommelig en ze sneden namen in de bomen en toen is 't bos gesloten. Jammer, hè?”

„Nou, ik wou dat we er nog in mochten. Zo'n eilandje zou enig zijn!” vond Ans.

„Zeg, zullen we proberen er te komen? Kijk eens, hier kunnen we makkelijk over de sloot komen,” zei Nel.

„Ja, laten we 't doen, niemand ziet ons hier, en als we dwars door 't bos gaan, snijden we vast een heel stuk af, denk je niet, Trudie?” vroeg Tootje.

„Ja, dat denk ik wel, anders moet je die hele lange punt

nog om, dat snijden we nu af. Maar 't mag eigenlijk niet, 't is toch verboden toegang."

„Ben je wijs, we doen het hoor. 't Zou toch een wonder zijn als er nu net een boswachter liep. We rennen er gauw doorheen, en als we dat eilandje vinden, kunnen we ons daar fijn verstoppen. En als we geen rommel maken en geen bomen vernielen, mag het best van de barones!" meende Tootje.

Ans was al over de sloot gesprongen en nodigde met drukke gebaren de anderen uit haar te volgen. In een wip waren ze nu alle vijf aan den anderen kant.

„Dit is beter werk, dan de wegen waarop jij ons voert, Trudiel Kijk eens wat een prachtig pad!"

„Nou zijn we echte padvinders," vond Tootje. „Hoe nu verder?"

„Recht door en links aanhouden!"

Op een holletje gingen ze 't bos in. Trudie voorop. Enig was het hier, leuk dat er nu niemand anders komen kon. Daar maakte het pad een scherpe bocht naar links, daar maar heen. O! daar had je 't kraaieneiland al „Kijk zeg!" juichte Trudie, „zien jullie die sloot, of laten we liever zeggen gracht, dat is veel mooier. Als we er maar over konden, dan waren we op 't eiland!"

„Ginds ligt een plank, vooruit zeg, allemaal er over en dan de plank wegtrekken, dan kan niemand bij ons komen!" riep Ans.

Een ogenblik later stonden ze allemaal op 't kraaieneiland. De plank werd ingehaald en nu voelden ze zich veilig. Enig was het er, vol varens en struikgewas langs den kant, en een open plek in 't midden. „Hier met de ringen, zeg," riep Nel.

Na een ogenblik waren ze met hart en ziel in 't spel verdiept. Handig werd er gegooid en keurig gevangen. Fijn ging het, driemaal rond en dan tegen elkaar in. Leuk die gekleurde ringen, haast nog prettiger dan met

ballen. Ze kregen het er warm van.

„Zullen we even uitblazen en dan 't domorenspeel doen?” vroeg Ans.

„Wat is dat, hoe moet dat?” riepen ze allemaal door elkaar.

„Kennen jullie dat niet? Moet je horen. Je moet om beurten den naam van een bekend persoon noemen uit den tegenwoordigen tijd of uit de geschiedenis, dat geeft niet. Als ik nou een naam genoemd heb, moet de volgende dien herhalen en er een bij noemen, de volgende noemt ze allebei en bedenkt een derden, en zo maar door. Wie zich 't eerst vergist is domoor één en is af. Wie het 't langst volhoudt, heeft 't gewonnen.”

„Goed, vooruit, laten we 't maar proberen,” zei Tootje en rolde op 't mos neer. Ze volgden allemaal haar voorbeeld.

„Verstoppertje zou je hier ook goed kunnen doen,” zei Trudie, die niet erg veel zin in dat nieuwe spelletje had.

„Hè bah, wat flauw, verstoppertje,” smaalde Ans. „Dat is weer echt wat voor Trudie.”

Trudie kleurde, ze voelde dat ze zich wel een beetje verraden had.

Ans begon.

„Adolf Hitler,” zei ze.

Toen Tootje.

„Adolf Hitler, Mussolini.”

Nel.

„Adolf Hitler, Mussolini, Rembrandt.”

„Mooie combinatie,” lacht Ans, „maar dat geeft niet.”

„Trudie, nou jij.”

„Adolf Hitler, Rembrandt.”

„Domoor-één,” gilte Ans. „Je vergeet den groten Mussolini, kind!”

„O ja, 't kwam omdat je er door heen praatte,” zei Trudie met een kleur van teleurstelling.

„Gunst, als je nog niet eens iets zeggen mag! Wie is er nou bij den derden al af, verbeeld je!

Rie jij, denk er om dat je domoor-één ook telkens er bij moet noemen.”

„Adolf Hitler, Mussolini, Rembrandt, domoor-één, Jozef Israëls.”

Zo ging het spel door, nog een helen tijd. 't Leek wel of de anderen de namen tot in 't oneindige konden onthouden. Trudie zat er stil bij. Wat gek, nou wist ze ze allemaal, nou zou ze 't net zo goed kunnen als de anderen ook. Waarom had ze zich ook direct vergist? Domoor-één, klonk 't telkens, domoor-één, en 't was Trudie of ze 't er met z'n allen op gezet hadden haar dat feit voor altijd in 't geheugen te prenten.

„Domoor-twee,” schaterde Rie opeens en wees op Ans.

„Niet waar.”

„Wèl waar, je zei 't verkeerd, je sloeg De Ruiter over.”

„Ja, Ans, ja hoor, jij bent domoor-twee.”

Ans, geërgerd omdat ze zou gauw af was, bromde:

„Nou ja, 't is tenminste niet bij den derden, zo'n stommitheit zou 'k me zelf nooit vergeven.”

Trudie beet zich op de lippen. Moest dat nare domzijn haar dan altijd en overal vervolgen?

„Wat moet dat hier, weten jullie niet dat je op verboden terrein bent?”

Verschrikt vlogen de meisjes op. Daar had je 't nou al, de boswachter!

Ans, met ondeugende pretlichtjes in haar ogen, keek even de anderen aan, dan sloeg ze haar ogen neer, en heel deemoedig zei ze:

„We vragen wel excuus, mijnheer. Ik ben hier vreemd, ziet u. We vonden dit bos zo prachtig. We wisten dat boswachters en baronessen reuze goede mensen zijn, en toen dachten we, 't zal ze zeker niet kunnen schelen of we even door 't bos wandelen en een kijkje op 't kraaieneiland nemen.”

„Rakker!” zei de man en verborg zijn lachen achter zijn barse snor. „Was dat wandelen, wat jullie hier deden?”

„Neen, mijnheer, dat was rusten.”

„Nou, ik zal het voor dezen keer door de vingers zien. Maar pas op als ik jullie ooit wéér snap, dan zul je wat anders beleven.”

„Dank u vriendelijk,” zei Ans en maakte een buiging. Toen stoven ze allemaal lachend weg.

O, hé, daar had je een echt bruggetje, daar was de boswachter natuurlijk over gekomen, dat hadden ze nog niet ontdekt. Daar nu maar gauw over, dan 't bos door, weer over een slootje, ziezo, nu waren ze veilig. Hè, hier was het leuk!

„Ik geloof, dat dit het plekje is waar we met vader geweest zijn. Toen kwamen we natuurlijk van den anderen kant, maar 't lijkt precies 'tzelfde,” zei Trudie.

„'t Is hier in elk geval fijn, of 't hetzelfde is of niet, doet er niks toe,” vond Tootje.

„Eerst nog een poosje spelen en dan pic-niccen, hè!”

„Ja, goed. Hoogspringen? Wie heeft een touw?”

„Ik wel, hier! Tussen deze twee sparren kunnen we 't prachtig spannen, je kunt 't telkens wat hoger doen, zie je wel?” jubelde Nel.

„Vooruit, allemaal achter elkaar, van de kleinste af aan. Jij bent de kleinste, Rie, jij eerst!”

Eén, twee, drie, vier, vijf, allemaal er over. Nou een beetje hoger!

„Wat is dat?” zei Trudie opeens en bukte zich naar den grond.

„Och, kijk eens, de stumper!”

Allemaal kwamen ze om haar heen staan. Voorzichtig hield ze een vogel in haar beide handen.

„Bah, Trudie, gooi toch weg, zo’n vieze, half dooie mus!” zei Ans.

„’t Is een lijster,” zei Trudie.

„Lijster dan, ook al goed!”

„Wat zou ’m schelen? Z’n vleugel bezeerd, zie je wel hoe raar die hangt?”

„Wat zullen we er mee doen?” vroeg Tootje.

„Meenemen natuurlijk. Misschien heeft-ie wel honger. O! wat klopt z’n hartje. Wees maar niet bang, hoor! We doen je geen kwaad.”

Tootje kwam met een stukje brood en heus, toen Trudie ’t diertje voorzichtig op den grond had gelegd, met ’t stukje brood binnen z’n bereik, pikte het er naar.

„Ik ga er een veilig plekje voor zoeken,” zei Trudie, „en dan nemen we ’m straks mee naar huis.”

Ze maakte een nestje van dor blad en mos en legde de lijster er in. „Ik zal aan grootvader vragen wat we er aan doen moeten; grootvader weet zoveel van vogels, hij zal ook wel weten wat ie eten moet,” zei ze.

„Toe, zeur nou toch niet zo lang over dat dooie beest,” haastte Ans, „laten we nou liever gaan spelen.”

„Of nou eerst eten,” stelde Tootje voor.

„Hè ja, eerst eten, m’n maag knijpt van den honger,” kreunde Nel.

„Maar eerst gezellig maken, hè,” zei Trudie.

„Hoe bedoel je, gezellig maken?” informeerde Ans.

„Nou, een servet op den grond, dat heb ik bij me. En dan dennetakjes en hei als versiering langs den rand.”

„Ja, zeg, en dan waren wij elfen, die een feestmaal hadden,” fantaseerde Rie.

„O ja, weet je wat? De elfen bereidden een feestmaal en dan waren er b.v. twee heksen en die kwamen 't feest verstoren en joegen de elfen weg en aten alles op!” nam Tootje direct 't verhaal over.

„Maar dan wil ik geen elf zijn,” lachte Ans, „verbeeld je, dan krijg je niks en 'k heb juist zo'n honger.”

„Nou, we kunnen het ook anders doen,” vond Trudie.

„Als de elfen gestoord worden door de heksen, raken zij ze met hun toverstaf aan en dan worden het ook elfen. Ze doen met elkaar een rondedans, en eten samen 't feestmaal op.”

„Ja, zo doen we 't, leuk,” riep Tootje, en meteen begon ze hei en dennetakjes te verzamelen.

Trudie spreidde haar servet op den grond en begon brood en vruchten keurig te rangschikken. Vijf ronde kartonnen bordjes met vruchtenmesjes er naast deden denken aan een kabouterdis, maar de meisjes noemden het verrukt een echt feeënfeestmaal.

't Spel duurde maar steeds voort. Over feeën en elfen kun je ook wel duizend dingen fantaseren. Toen zelfs de laatste kruimel was verdwenen en Tootje juist een nieuwen feeëndans had voorgesteld, toen gebeurde het! Daar stond, . . . daar stond opeens, boos en dreigend, de boswachter opnieuw voor hen.

„'k Heb jullie één keer gewaarschuwd, maar nu is 't uit. Je namen asjeblijft!”

„Maar, hier mogen we toch wel?” zei Ans.

„Dat weet je opperbest, dat 't hier ook verboden terrein is.”

Alle ogen ging nu naar Trudie.

„Jij hebt 't gezegd!” zeiden al die ogen zo duidelijk, dat de boswachter het ook begreep.

„Zo, dus dat is de hoofdschuldige. Je naam!”

„Ik . . . ik wist niet . . . ik dacht . . .” hakkelde Trudie.

„’t Kan me niet schelen wat je dacht, je naam.”

„Trudie van der Kolven.”

„Waar woon je?”

„Beukenlaan 6.”

„En jij?”

Om beurten noemden ze hun naam, en met bange ogen zagen ze toe, hoe die namen en adressen in een zakboekje werden opgeschreven.

„En nou ingerukt, mars!”

Haastig grepen de meisjes hun tassen, propten alles wat nog over den grond slingerde er in, en holden weg, al wat ze lopen konden.

Toen ze goed en wel uit het gezicht van den boswachter verdwenen waren en heel zeker wisten dat de weg, dien ze nu waren ingeslagen, niet over verboden terrein liep, bleven ze hijgend en blazend stilstaan.

„O,” gilde Ans, „wat een gekke vent. Zagen jullie hoe gewichtig hij deed, ’t leek wel of hij dieven of rovers betrapte.”

„Ja, lach jij maar,” zei Tootje met een benauwd gezicht. „Jij bent logé, jou kan niks gebeuren, maar wij zitten er mee. Als hij bij vader komt, weet ik me geen raad, vader is zo streng met zulke dingen, nou!”

„En ik dan, je zult zien dat hij bij ons komt als vader net thuis is. Vader komt over een paar dagen, denk ik,” zuchtte Trudie.

„Ben je mal, kinders, denken jullie heus, dat hij er werk van maken zal? ’t Was natuurlijk niks dan bangmakerij.” Nel zei dat met zoveel overtuiging, dat ze haar allemaal hoopvol aankeken.

„O!”

„Wat is er, Trudie, waarom gil je zo?”

„De lijster, ik heb de lijster vergeten!”

„O, is 't anders niks. Als je dat beest niet gevonden had, zou 't ook dood zijn gegaan, 't blijft dus net 'tzelfde,” beweerde Ans.

„Maar ik heb 'm wel gevonden, ik zal er aldoor aan moeten denken.”

„Och, flauw kind, doe toch niet zo kinderachtig.”

„'t Is niet kinderachtig,” zei Trudie. „Een dier zomaar hulpeloos laten doodgaan, dat is kinderachtig! Ik ga terug, ik ga 'm halen.”

Meteen keerde ze zich om en ging weg.

„Trudie, Trudie dan toch!” riep Tootje. „Trudie, doe het toch niet, als je gesnapt wordt.”

Maar Trudie liep door, ze moest die arme lijster helpen.

„We gaan mee, zeg, we laten haar niet in den steek,” riep Tootje.

„Ik zou je hartelijk danken,” zei Ans. „Als dat kind zo onzinnig wil doen, moet ze 't zelf maar weten. Ik ga niet mee.”

„Dan blijf je maar hier. Gaan jullie mee, Nel en Rie?”

„Natuurlijk, ja zeker!”

Op een holletje liepen ze Trudie na, Ans bleef mokkend aan den kant van den weg zitten.

Toen ze dicht bij het gevaarlijke terrein gekomen waren, zei Trudie:

„Blijven jullie nou hier staan en kijk goed uit. Je moet me waarschuwen als hij er aan komt, hoor! Ik zal er even alleen heen rennen, 'k ben zo terug!”

Meteen zette ze het op een lopen.

Waar was het ook weer geweest, waar hadden ze gezeten? O, hier, ja, daar lag de lijster nog. Och, wat sloeg hij angstig met z'n énen vleugel.

Trudie bukte zich om hem op te nemen, maar op 'tzelfde ogenblik werd ze bij haar arm gegrepen en onbarmhartig door elkaar geschud.

De boswachter had op den uitkijk gestaan om te zien of

die brutale kinderen niet opnieuw terug zouden komen, en ja, nog eerder dan hij verwacht had verscheen er weer zo'n nest.

„En nou ga je mee, naar de barones! Denk je, dat ik me door zo'n paar brutale kinderen voor den mal laat houden. Alsjeblieft, meel”

„Och mijnheer, laat me toch los, als 't u blijft,” smeekte Trudie. „'t Was alleen om de lijster te halen, kijk, daar ligt ie.”

„Leugens, ja, jij zult om zo'n dooien vogel terugkomen,” en boos schopte hij naar 't arme dier. „Vooruit, zeg ik je.”

Daar ging Trudie. Snikkend liep ze voor den boswachter uit, die haar telkens commandeerde waar ze heen moest.

Met schrik hadden Tootje, Rie en Nel gezien dat Trudie meegenomen werd, en haastig waren ze naar Ans teruggegaan om 't vreselijke nieuws te vertellen.

Intussen was Trudie bij 't kasteel gekomen en werd ze de trappen van 't bordes opgeduwd. De boswachter vroeg mevrouw te spreken, maar hoorde tot zijn teleurstelling, dat mevrouw uitgereden was.

„Ruk dan maar in, je zult er wel meer van horen,” waren zijn niet zeer bemoedigende woorden.

Trudie holde de laan door, den weg op naar huis. Ze snikte nog van den doorgestanen angst en spanning. Ze zag niet hoe twee dames haar in een auto voorbijreden en verwonderd naar haar keken.

Ze zocht niet meer naar de andere meisjes, maar holde rechtdoor naar huis, naar moeder.

Onder snikken en tranen werd het hele verhaal verteld. Moeder liet haar stil uithuilen. Toen kreeg ze een glas lekker koud water, dat kalmeerde. „Ziezo, Trudie, nu wat flinker zijn, nu ophouden met huilen. Ik kan me be-

grijpen, dat je geschrokken bent," zei moeder. „Natuurlijk vind ik 't heel ondeugend om op verboden terrein te gaan, dat hadden jullie in geen geval mogen doen, en als jullie daar straf voor krijgen, heb je 't verdiend, maar ik vind het toch wel moedig van je, dat je terug bent gegaan om dien vogel."

„O, moeder, en nou heb ik 'm niet, nou ligt ie daar nog." Opnieuw begon Trudie te schreien.

„Luister eens, Trudie," zei moeder. „Nu moet je niet meer om die lijster schreien. Jij hebt voor 't dier gedaan wat je kon, dat was goed, meer kon je niet doen. Nu moet je er maar aan denken, dat God ook voor de dieren zorgt. 't Is best mogelijk, dat de kans van beter worden voor den vogel in de vrije natuur veel groter is, dan wanneer je 'm had meegebracht en in een kooitje gezet. God zorgt voor mensch en dier en plant, dat geloof je toch ook, hè?"

„Ja, moeder."

„Nou, dan laten we dit dier ook rustig aan Hem over. Is het niet zo?"

Ja, moeder had gelijk. Nee, nu had ze geen angst meer om de lijster, nou zou ze er vanavond in bed ook gerust aan durven denken. Ze zou dien zieligen slappen vleugel niet meer zien, maar ze zou denken, dat ie alweer vrolijk door 't bos vloog, of rustig in z'n nestje sliep. „Kom," zei moeder, „ga je nu eens wassen, je ziet er zo behuild uit en dan zullen we maar rustig afwachten wat er verder gebeuren zal, misschien valt het nog wel een beetje mee. In elk geval zul je nu wel voorgoed weten, dat bordjes met „verboden terrein" er niet voor de aardigheid staan, maar dat je daarnaar te handelen hebt."

„Ik meende toch zo stellig, dat we op dezelfde plek met vader waren geweest. Hoe kan dat nu, moeder?"

„Misschien is dat verbod iets van den laatsten tijd, of

misschien leek het 'tzelfde, maar was het toch ergens anders, je moet denken, jullie kwamen nu van een anderen kant. Ga nu vlug naar boven; als je terugkomt, zal ik je iets prettigs vertellen."

„Is de brief van vader gekomen?"

Moeder knikte.

Nu was Trudie opeens alle zorgen vergeten. Als de wind stooft ze de trap op en binnen vijf minuten was ze terug.

„Wanneer komt vader?"

„Raad eens."

„Morgen!"

„Nee, nu wil je 't wat al te vlug. Maandagavond kunnen we hem thuis verwachten. Misschien wordt het wel laat, maar omdat het vakantie is, mogen jullie in elk geval opblijven."

„O, fijn! Weet Bert het al? En grootvader?"

„Ja hoor, Bert is al naar grootvader gegaan om het te vertellen."

Trudie ging nu gezellig met moeder in den tuin zitten. Vlak achter het huis stond een bank onder een notebloom. Dat was een fijn zitje, en zo makkelijk dicht bij de keuken, dat was een voordeel, vond moeder. Nu kon ze telkens eens even naar 't eten gaan kijken.

Na het eten kwamen Tootje en Ans aanlopen om te vragen hoe het afgelopen was.

Trudie moest alles natuurlijk haarfijn vertellen.

„Je hebt gehuild, ik zie het aan je ogen," zei Tootje opeens.

Trudie kleurde. „Nou ja, 't was ook zo akelig."

„Toch flauw om te gaan huilen!" vond Ans.

„Ik denk," zei moeder, die juist binnenkwam en hoorde wat Ans zei, „ik denk, Ans, dat jij ook wel gehuild zoudt hebben, als jou 'tzelfde overkomen was. Je vergeet, dat Trudie de verantwoordelijkheid had, zij had

jullie op die plek gebracht, haar treft dus de meeste schuld."

„Nee, mevrouw," zei Tootje. „Wij hebben bedacht om door 't bos te gaan, Trudie had er omheen willen lopen."

„Flink zo, To, help jij je vriendinnetje maar!" Moeder knikte Tootje eens hartelijk toe.

„O! kijk eens," riep Trudie opeens ontsteld. „Kijk eens, daar komt de boswachter aan."

Verschrikt vlogen de meisjes naar 't raam. „Ja, hij is 't. O, Trudie, zou hij hier komen?"

„Laten we toch niet voor 't raam blijven staan, als hij ons ziet. . . ."

„Gauw, mee naar boven!" commandeerde Trudie en binnen enkele seconden zaten ze met z'n drieën op den rand van Trudie's ledikant.

„Trudie, kind, ik weet me geen raad! O, als hij bij ons komt. Ik heb er thuis nog niets van verteld."

„Heb je 't niet verteld? Aan je moeder ook niet?" Stom verbaasd keek Trudie To aan. Nee, dat begreep ze niet. To's vader was wel erg streng, maar daarom kon je 't toch wel vertellen, vond ze.

„O, daar heb je 'm, hoor, hij belt!"

Onbewegelijk bleven ze zitten en luisterden gespannen of ze iets van 't gesprek, dat beneden gevoerd werd, konden opvangen. Een dof gebrom drong tot ze door. Neen, er was geen woord van te verstaan. Flap, daar sloeg de deur weer dicht.

Met grote vraagogen en kloppende harten verscheen 't drietal boven aan de trap. Wat keek moeder ernstig.

„Kom maar eens naar beneden jullie."

Zwijgend daalden de meisjes de trap weer af.

„De boswachter is komen zeggen, dat jullie morgenmiddag om drie uur op 't kasteel moeten komen. Hij was heel boos en zei, dat hij de barones over jullie on-

deugende streken had ingelicht."

„O moeder, moeten we er heus naar toe?"

„Ja zeker. Als je verkeerde dingen doet, moet je de gevolgen dragen."

„Kunt u niet meegaan, ik durf niet alleen?"

„Nee, kind, dat gaat niet, jullie gaan er met elkaar heen en je vraagt netjes vergeving en vertelt maar precies hoe alles gekomen is."

„Moeten wij ook mee, mevrouw, gaat hij ook naar ons?"

„Ja, To, hij gaat ook naar jullie en naar de ouders van Rie en Nel."

Geheel verslagen zakte Tootje op de vensterbank neer. „'t Is vreselijk," zuchtte ze.

„Maar ik ga niet mee, ik ben logée, ik kon er dus niets aan doen!" riep Ans.

„Ik dacht, dat jij zo'n flinke, verstandige meid was, Ans, en wil je nu je vriendinnen alleen de kastanjes uit 't vuur laten halen? Jij was er toch ook bij, en jij wist ook dat je niet door 't bos mocht," zei moeder.

Ans kreeg een hoge kleur en wist niet goed wat ze zeggen moest.

„Kom," zei Tootje, „laten we maar naar huis gaan, 't moet toch."

„O, daar komen Nel en Rie ook al aan. Kijk eens wat een benauwde gezichten! Ze hebben den boswachter zeker ook al gezien."

Bij 't hek stonden de meisjes nog een poosje bij elkaar. Veel te praten was er niet. De dag van morgen stond boos en dreigend voor hen.

5. NAAR HET KASTEEL

Jij moet natuurlijk het woord doen," zei Nel den volgenden middag tegen Trudie, toen ze op weg waren naar het kasteel.

„Maar jullie helpen me toch, je laat me toch niet alleen praten?" vroeg Trudie angstig.

„Ik durf niet," zuchtte Rie, „op mij moet je maar niet rekenen."

„Waren ze bij jou thuis erg boos?" vroeg Trudie aan To.

Toetje en Ans keken elkaar eens aan. „Nou," was alles wat ze zei. Toen vroeg Trudie maar niet verder. 't Is niet prettig er over te moeten praten als je straf hebt gehad, vond ze.

Hoe dichterbij het kasteel kwam, hoe stiller het werd. Op 't laatst had niemand meer iets te vertellen of te vragen. Zwijgend klommen ze de treden van het bordes op en aarzelend trok To aan de bel. Hu, wat galmde dat ding toch nog hard.

Een huisknecht kwam open doen. Hij wist zeker al dat ze zouden komen, want hij nam ze direct mee, opende een kamerdeur en zei:

„De jonge dames die u verwacht."

Toen stonden ze meteen tegenover de barones. 't Was een oude dame, met mooi wit haar. Ze zat in een groten stoel bij het raam en keek heel ernstig. Tegenover haar zat een veel jongere dame, met een boek in de hand. Ze keken allebei op, toen de meisjes binnen kwamen.

Verlegen waren ze bij de deur blijven staan. Wat moesten ze nu doen? Moesten ze nu meteen iets zeggen of. . . .

„Komen jullie eens wat dichterbij."

Achter elkaar schoven ze de grote kamer door, tot ze vlak voor de barones stonden.

„En hebben jullie mij iets te vertellen?”

Trudie slikte eens een paar keer. „Mevrouw,” begon ze, „we wilden. . . . we kwamen. . . . we hebben in uw bos gelopen en toen. . . . toen. . . .”

„Nu?”

„Toen zijn we ook op 't kraaieneiland geweest.”

„Op 't kraaieneiland, waar is dat?”

„Ook in uw bos, mevrouw.”

„Zo, en verder?”

„Wilt u 't ons als 't u blijft vergeven, we zullen het niet weer doen, het spijt ons dat we het gedaan hebben.”

De barones keek Trudie aan door zo'n raren bril aan een langen steel.

„Zo, hebben jullie daar spijt van?”

Alle vijf knikten ze heftig van ja.

„Vertel me eens, waarom je, nadat de boswachter jullie gewaarschuwd had, niet weg bent gegaan?”

„We wisten niet, dat het daar ook verboden terrein was,” kwam Tootje nu te hulp.

„Jij,” zei de barones en wees met den langen steel naar Trudie, „jij bent de brutaalste van allemaal. Ik zag je gisteren juist weggaan, nadat de boswachter je had gepakt, en hij vertelde mij, dat jij zelfs voor de derde maal teruggekomen bent. Wat heb je daar dan op te zeggen?”

„Ik had een lijster gevonden met een lammen vleugel, die had ik mee willen nemen. Grootvader had 'm misschien kunnen helpen, die weet zoveel van vogels. Ik had hem vergeten toen de boswachter ons wegjoeg, en toen ging ik terug om 'm te halen.”

't Leek net of mevrouw veel vriendelijker keek, opeens had ze een lief gezicht.

„Was je niet bang om terug te gaan?”

„Wel een beetje.“

„De boswachter was zeker erg boos?“

„Ja, hij geloofde het niet van de lijstster.“

„Ik geloof je wel. Hoe heet je, m'n kind?“

„Trudie van der Kolven, mevrouw.“

„Nu Trudie, ik ben blij dat je niet zo ondeugend bent als ik eerst dacht. Ik houd van kinderen, die goed voor dieren zijn. Daarom zal ik jullie dat andere ook maar vergeven. Zullen jullie in 't vervolg goed opletten waar je wandelen en spelen mag en waar niet?“

„Ja mevrouw,“ klonk het uit vijf monden.

„Goed, dan zullen we het er voor dezen keer bij laten. Dag Trudie, dag meisjes.“

„Dag mevrouw.“

„Dank u wel,“ zei Trudie nog gauw. Mevrouw knikte haar nog eens toe, toen belde ze en verscheen de huis-knecht opnieuw om de meisjes uit te laten.

Toen ze goed en wel buiten stonden, kwamen de tongen los.

„O, kinders, wat een geluk dat ik levend hier sta,“ zuchtte Nel.

„'t Viel mee, hè, ik vond de barones echt aardig.“

„Jij zette een gezicht of je vermoord zou worden,“ spotte Tootje tegen Rie.

„Nou, vermoord! Maar ze had je wel in onderaardse gewelven kunnen laten opsluiten!“

„Kind, ben je mall in onderaardse gewelven! We leven toch niet in de middeleeuwen.“

„In zo'n oud kasteel heb je ze vast nog wel,“ zei Rie somber.

„Schei toch uit met je ijzige verzinsels,“ zei Trudie.

„Wat stotterde jij, toen je begon,“ plaagde Ans.

„O, maar jij hebt geen woord gezegd, dat is nog veel gekker,“ vond Tootje.

„Kijk eens wat een prachtige bloemen!“

Vol bewondering bleef Trudie voor een bed japanse lelies staan.

„Mooi, hè? Wat een grote kelken!”

„Gunst, die had ik niet eens gezien. Loop toch door, Trudie, je bent hier nog op verboden terrein, weet je dat wel. Kom, zeg, die juffrouw, die bij de barones was, staat voor 't raam naar ons te kijken.”

Verschrikt keek Trudie om. Ja, 't was zo. Op een holletje gingen ze er nu van door. Nu de spanning voorbij was, werden ze allemaal uitbundig. Duwend en stoeiend aanvaardden ze den terugweg.

„Wat zal de boswachter op z'n neus kijken, die denkt natuurlijk, dat we allemaal minstens tien gulden boete moeten betalen.”

„O ja, en hij hoopte natuurlijk dat hij die dan krijgen zou!”

„Zullen we eens gaan kijken of hij weer naar boosdoeners loopt te speuren?”

„Nel, ben je mal, wou je heus weer 't bos in?” schrok Trudie.

De anderen schaterden.

„Nee, kindlief, ik maakte maar gekheid!”

„O,” zei Trudie en kreeg een kleur, want ze zag net dat Ans Tootje een duwtje gaf en spottend naar haar keek. 't Was natuurlijk dom om te denken dat Nel 't echt meende, de anderen hadden het dadelijk gesnapt dat het gekheid was. Vroeger had ze er nooit zo'n erg in gehad dat ze zo dikwijls domme dingen zei, maar nadat Ans er was, leek 't wel of 't veel erger werd. Ze merkten het allemaal natuurlijk.

Zo liep Trudie tussen haar uitgelaten vriendinnen te prakkizeren. Ze kon ook nooit zo goed mee doen als ze zo dol waren.

„Toe, doe jij ook je mond eens open, je kijkt of je straks gebraaien wordt!”

Tootje greep Trudie lachend bij den arm.

Och ja, je moest mee doen, vooruit, ze was ook vrolijk, ze hoorde er ook bij!

„Wie 't eerst bij den molen is,” riep ze en stormde de anderen wild vooruit. Maar niemand volgde haar. Halverwegen bleef ze staan, zich pijnlijk bewust dat ze haar uitlachten.

„Doen jullie 't niet?”

„Dank je lekker met zo'n warmte.”

Ze waren al dicht bij 't dorp en even later zei Trudie:

„Ik ga maar naar huis, moeder zal graag willen weten hoe 't afgelopen is.”

Alleen sloeg ze een zijlaan in en was spoedig uit het gezicht verdwenen.

O, 't was maar 't veiligste om thuis te zijn, en toch. . . . toch deed het pijn dat ze geen van allen gevraagd hadden of ze nog bleef. Ze vonden niks aan haar, ze was veel te saai. Tootje zou 't verschil tussen haar en Ans ook wel opmerken. Tootje zou vast graag willen dat Ans hier woonde, dan kon ze altijd met haar vriendin zijn. Zij, Trudie, vond Ans niet zo aardig, maar dat lag natuurlijk aan haar, want al de anderen vonden haar wel aardig.

Hè, als je nou toch eens zo knap was, dat vader en moeder trots op je konden zijn! Laatst nog, met dien tekenwedstrijd, tekenen kon ze heus een beetje; toen had ze zó op een prijs gehoopt. Ze had er zelfs om gebeden, omdat ze zo graag wou, dat moeder eens één enkel keertje trots op haar kon zijn. Maar 't was niet gebeurd, och heden neen, zoiets gebeurde nooit. Soms dacht je: „ik bid maar niet meer, 't helpt toch niet”, en dan wist je dadelijk, dat 't slecht was om zo te denken, want heel van binnen wist je óók dat 't wel hielp, raar toch. Zouden andere kinderen ook zo raar denken als zij?

In gedachten verzonken slenterde Trudie 't tuinhek door.

Moeder zag haar dadelijk aankomen.

„Wat kijkt m'n meisje bedenkelijk, was het zo erg?“

Meteen was Trudie in 't werkelijke leven terug, en met een lachje vertelde ze van de vriendelijke ontvangst, en hoe het zonder standje was afgelopen.

„Dan had je wel wat vrolijker kunnen kijken, hoor! Je hebt toch niet gekibbeld met de meisjes?“

„Nee, moeder. 'k Weet heel niet, dat ik sip keek.“

„Dan is het goed.“

„Ik ga nu nog een poosje werken, moeder. Ik heb 't gisteravond niet afgekregen.“

„Denk je ook aan je versje voor de Zondagsschool?“

„Ja, moeder. Ik ga maar boven zitten, dan schiet ik 't beste op.“

Alleen op haar kamertje, zette Trudie haar sombere overpeinzingen voort, en 't werk vorderde maar heel langzaam. Met stille afgunst dacht Trudie aan de meisjes, die zo onbezorgd vrolijk konden zijn en die zo helemaal *echt* vakantie hadden.

6. DE NIEUWE JUFFROUW

Ze gingen met z'n drieën naar de Zondagsschool, Trudie, Tootje en Ans.

Ans hoorde er eigenlijk wel niet bij, maar een logéetje mocht je altijd gerust meebrengen.

„Wat een langen psalm hebben we, hè, en nog een groten tekst bovendien,“ zuchtte Tootje en haalde haar kaartje voor den dag om 't nog eens over te lezen.

„Niks aan,“ vond Ans, „ik kende 'm in vijf minuten. Heb jij er lang over gedaan, Trudie?“

„Gaat nogal,“ zei Trudie aarzelend en dacht terug aan gisteren, toen ze er den helen avond mee geworsteld had.

„Mijnheer is vreselijk streng, hoor,” zei Tootje, „als je maar eventjes geholpen moet worden, heb je dadelijk een punt minder, en als je veel lage cijfers hebt, krijg je met Kerstmis maar zo'n dun boekje, hè Trudie?”

„Ja,” knikte Trudie, en ze dacht er aan hoe akelig verleden jaar het Kerstfeest geweest was, toen zij met 't allerduinste boekje was thuisgekomen. 't Hele jaar moest ze er aan denken en telkens als ze in een versje steken bleef of als ze over moeilijke woorden struikelde, was het haar of ze zag dat mijnheer een blad uit haar boekje scheurde, zodat het al dunner en dunner werd.

„O, kijk eens! Zien jullie dat?” riep Tootje opeens en bleef van verbazing midden op straat staan.

„Wat? Wat is er, wat zag je?”

„Die juffrouw, die net de school in ging, dat was juffrouw Marie niet, dat was vast en zeker die juffrouw die bij de barones zat.”

„Kind, ben je mal, wat zou die nou op de Zondagschool komen doen?”

„Dat weet ik niet, maar ze was het, dat weet ik well!”

„Ze zal toch niet aan mijnheer Verhoeve gaan vertellen van van de week?”

Angstig vragend keek Trudie de andere meisjes aan.

„Natuurlijk niet, dat zou gemeen zijn,” vond Ans. „Misschien komt ze wel op Zondagsschool als onderwijzeres!”

„Laten we gauw gaan kijken, kom!” Op een holletje rende Tootje de speelplaats op. Er was nog niemand van de dames of heren te zien, die waren zeker nog binnen. Wel stonden er verscheidene kinderen in groepjes te praten. Daar kwam Nel aanhollen. „Weten jullie het al? Er komt een nieuwe juffrouw, en je raadt nooit wief!”

„O best. De juffrouw van 't kasteel!”

„Hè, hoe weten jullie dat?”

„Gezien, toen ze de school indraaide.”

„'k Hoop dat wij haar krijgen,” zei Nel.

„Ik niet, kind, dan heeft ze dadelijk de pik op ons natuurlijk.”

„Waarom? We hebben haar toch niets gedaan.”

„Kijk, daar komt ze, met mijnheer Verhoeve; zie je wel, ze is vast voor ons.”

„O, en ik ken m'n versje zo slecht,” zuchtte Nel.

„Nou, dat zal nog wel schikken met jou, zeg. Je bent altijd de bestel”

Intussen waren de kinderen keurig netjes twee aan twee gaan staan, elke klas apart van de anderen. Mijnheer klapte in de handen en rustig, zonder gebabbel, stapten ze nu de school binnen en zocht ieder z'n lokaal op.

Nieuwsgierig keken de kinderen van mijnheer Verhoeve naar de deur of die vreemde juffrouw bij hen binnen zou komen, en ja werkelijk, daar kwam ze.

Mijnheer vertelde even dat hij van de Zondagsschool afging en dat juffrouw Van der Zanden zijn klas zou overnemen en toen pas begon het gewone Zondagschooluur. Na het bidden en zingen kwam het overhoren. Mijnheer noemde de namen op en dan keek de nieuwe juffrouw je heel strak aan, net of ze in één keer wilde onthouden, welk kind bij dien naam hoorde.

Trudie wist niet of ze blij moest zijn met de nieuwe juffrouw of niet. Dat mijnheer Verhoeve wegging, speelt haar niet, ze kon onmogelijk van mijnheer houden, maar nu zou de nieuwe 't ook al weer weten, dat ze niet leren kon, bah.

Hè, nu kreeg ze nog de eerste beurt met opzeggen ook, anders had ze 't tenminste nog een paar maal kunnen horen. Wat keek de juffrouw nou naar haar. O, hoe begon 't nou ook weer. Hulpzoekend keek ze Tootje aan.

„Mijn hart,” fluisterde Tootje achter haar hand. O ja! Mijn hart zegt mij, o Heer, van . . . van. Daar bleef ze al steken. Haperend van zenuwachtigheid, hoe langer hoe meer stotterend, worstelde Trudie zich door den psalm heen. Langzaam schudde mijnheer Verhoeve 't hoofd. „'t Is weer helemaal onvoldoende, Trudie,” en toen keerde hij zich naar de juffrouw en zei: „Op haar mag u wel extra letten, juffrouw, Trudie vindt al erg gauw dat ze haar versje wel kent, maar als ik haar cijferlijstje zo eens langs kijk. . . . nou, we zullen maar niks meer zeggen.”

Diep beschaamd zat Trudie in haar bank. Ze durfde niet opkijken. O, wat dacht de nieuwe juffrouw nu van haar, en Ans, en de andere kinderen. Trudie denkt al gauw, dat ze 't kent, zei mijnheer. Was dat gauw als je er den helen avond over deed! 't Was gemeen om dat te zeggen. Mijnheer was echt een akeligerd, 't kon haar niks schelen wat hij verder te vertellen had, ze luisterde er niet naar, lekker! Het hele verdere uur keek ze strak voor zich op de bank. Natuurlijk hoorde ze toch wat er verteld werd, maar 't ging langs haar heen, ze dacht alleen maar aan haar gestumper met den psalm, en hoe vlot Ans en Tootje 't kenden. O, ze schaamde zich zo. 't Was werkelijk een opluchting toen de Zondagsschool uitging. Ze gaven mijnheer Verhoeve allemaal een hand ten afscheid en de nieuwe juffrouw zei, dat ze bij alle kinderen thuis zou komen om kennis met vader en moeder te maken, toen was het weer voorbij voor een week.

Thuis was het echt gezellig. Grootvader was er, en moeder zat aan de piano en speelde en zong. Hè, dat hoorde Trudie zo graag. Moeder zong zo. . . . zo warm. Je werd er altijd blij van, van binnen. Thuis kon je alle nare dingen vergeten. De deuren naar den tuin stonden wijd open en grootvader zat in z'n makkelijken

stoel in 't zonnetje er vlak voor, met een wuivend kuifje, dat gaf zo'n echt zomergevoel, dat hoorde bij zomer, net als grootvader met een kalotje bij winter hoorde. Morgen, ja, morgen zat vader er ook bij, maar dan was 't geen Zondag meer, jammer, Zondags had moeder altijd tijd voor veel prettige dingen. Zingen en voorlezen of wandelen of spelletjes. In de week kon van zulke dingen nooit veel komen, dan was moeder te druk. Genoeglijk ging Trudie op een kussen op den grond zitten, haar hoofd tegen grootvaders knie geleund. Bert zat buiten op 't gras met een boek. „Zingt u nu nog eens „Stil is de dag”, dat vind ik zo mooi.”

„Goed, doe je dan mee?”

„Liever niet, 't is zo prettig om naar u te luisteren.”

Moeder glimlachte. „Toe dan maar, als jij dan straks ook een paar versjes ten beste geeft.”

Toen werd er gebeld.

„Hè,” zei Trudie teleurgesteld, „visite, wat jammer.”

„'t Is maar goed dat de visitie jou niet hoort. 't Lijkt me niet prettig als je ergens zo hartelijk welkom bent,” zei grootvader. „Ga maar liever één twee drie open doen.”

Haastig holde Trudie naar de deur en liet een ogenblik later de juffrouw van de Zondagsschool binnen.

Toen de juffrouw kennis had gemaakt met moeder en grootvader, begon ze te vertellen. Ze woonde hier pas een paar weken. Ze was onderwijzeres geweest in een grote stad, maar moest dat werk voor haar gezondheid opgeven. Nu was ze voor gezelschap bij de oude barones en was op haar verzoek nu ook werkzaam aan de Zondagsschool. Ze vond het heerlijk tenminste één keer in de week tussen de kinderen te zijn. Ze wilde ook graag zo gauw mogelijk de ouders leren kennen en daarom was ze meteen maar aan de visites begonnen.

„Ga je graag naar de Zondagsschool, Trudie?” begon ze.

Schuw keek Trudie op, zou ze nu al gemerkt hebben dat ze 't niet prettig vond? Gelukkig antwoordde moeder voor haar:

„Trudie leert niet zo heel makkelijk, juffrouw. Ze tobt nogal met haar versjes en trekt 't zich erg aan als ze ze niet goed kent. Ze doet er werkelijk haar best op, nietwaar, vrouwtje?”

Trudie knikte.

„'t Is ook heus niet zo makkelijk een versje goed te leren,” zei juffrouw Van der Zanden, „en of je 't goed of wat minder goed kent, vind ik 't voornaamste niet.”

Met grote verbaasde ogen keek Trudie de juffrouw op-eens aan. Vond de juffrouw 't ook niet makkelijk en was het 't voornaamste niet?

„Neen, als je je best doet, dat is voldoende, en dan komt 't er verder op aan om goed te luisteren naar de vertelling, zo goed te luisteren, dat je gaat begrijpen, de Heer heeft mij iets te zeggen met die vertelling. Zingen doe je zeker wel graag, hè?”

„Ja, juffrouw.”

„Nou, ik ben van plan veel met jullie te zingen.”

„O fijn. Tootje de Vries, die zingt mooi.”

„Jij toch zeker ook wel, kun je goed zingen?”

Trudie schudde haar hoofd. „Ik kan niks goed.”

„Kom, nu maak je 't te erg, dat geloof ik niet.” Toen keek Trudie de juffrouw heel verdrietig aan, en zachtjes zei ze: „'t is toch waar,” en meteen liep ze de kamer uit.

De juffrouw keek moeder vragend aan.

„Och,” zei moeder, „wat zal ik u zeggen, Trudie heeft moeite met 't leren, en ze voelt dat als een schande. Ze tobt er over en maakt het in gedachten hoe langer hoe

erger. 't is al begonnen verleden jaar met het Kerstfeest, toen heeft ze, omdat ze slecht leerde, een heel dun boekje gekregen. Ze is helemaal overstuur thuisgekomen. Ze voelde zich diep ongelukkig. Ze heeft het boekje nooit willen lezen. Of ik al zei dat in een dun boekje toch wel een mooi verhaal kon staan, 't hielp niet. Ze wilde het niet meer zien. Ze heeft het weggestopt om 't nooit meer in handen te nemen. Ik verbeeld me dat ze van dien tijd af allen lust in 't leren verloren heeft en zich altijd de mindere van haar vriendinnetjes voelt."

„'t Arme kind," zei juffrouw Van der Zanden. „Zo'n droevige ondervinding en dat op 't Kerstfeest. We moeten haar helpen, mevrouw; de gedachte van „ik kan niks" moet uit dat hoofdje."

Nog een poos zaten moeder en grootvader met de juffrouw te praten. O, Trudie had wel dolgraag willen weten wat er allemaal gezegd werd, maar nu ze eenmaal de kamer uitgelopen was, kon ze toch moeilijk weer binnen komen. Pas toen de juffrouw op het punt stond weg te gaan, riep moeder haar om afscheid te nemen.

„Dag Trudie. Heerlijk dat vader morgen komt, hè? Zorg jij maar voor een vrolijke ontvangst, hoor! Dag kind, ik hoop dat we 't goed samen zullen kunnen vinden."

„Dag juffrouw," zei Trudie en was blij dat de visite afgelopen was.

„Dat lijkt me een echt aardige juffrouw, Trudekind," zei grootvader. „Ik ben blij dat jij bij haar in de klas komt, ik wed dat je veel van haar gaat houden."

„Och, ze houdt toch 't meest van de knappe kinderen, dat doen ze op school *altijd*."

„Malligheid, jij haalt allerlei dingen in je hoofd, die helemaal niet waar zijn. Zal ik je eens iets zeggen, Tru-

die, je denkt veel te veel aan je zelf, je hebt verbeelding."

„Verbeelding, ik, grootvader?"

„Ja jij! Nu denk je zeker, kinderen die er zich op laten voorstaan dat ze zo knap of flink zijn, daarvan zeg je, ze hebben verbeelding. Ze menen dat ze meer zijn dan een ander. Maar er zijn ook kinderen, die altijd denken dat ze *minder* zijn dan een ander, dat is ook verbeelding en heel verkeerd.

Kijk nu maar niet met zulke grote ogen, denk maar eens na over wat ik zei. En nu zullen we 't eens over iets anders hebben. Ik heb op 't ogenblik een schat van bloemen in den tuin. Wat zou je er van denken als jij morgen met je vriendinnen eens bloemen kwam plukken om de kamer te versieren voor vaders thuiskomst. Bert kan ik best gebruiken om de vroege peren te plukken. Een mooie schaal peren is ook een heerlijk welkom thuis."

Nu werd het natuurlijk een plannen maken voor den volgenden dag, moeder kwam zelfs niet aan voorlezen toe, zoveel was er te bespreken, maar toen Trudie 's avond in bed lag, kwamen de gesprekken met juffrouw Van der Zanden en grootvader weer boven, en namen haar gedachten een andere richting dan gewoonlijk. Opeens vouwde ze haar handen en hoewel ze toch straks voor ze naar bed ging al gebeden had, fluisterde ze stil: „Heer, ik wil zo heel graag dat de nieuwe juffrouw ook van mij houdt. Wil als 't u blijft maken dat ik geen verbeelding heb, want dat is verkeerd, en ik weet niet hoe dat anders moet worden, maar U weet het wel, amen." Was dat nu geen dom gebed geweest? Zou God wel naar zo'n gebed luisteren? O, nee, dat mocht ze niet meer denken. Nee, je mocht immers alles aan God vragen, ja, ze geloofde dat de Heer haar nu echt wel gehoord had. Soms dacht

je: bidden helpt toch niet, en dan opeens deed je 't weer. Hoe kwam dat toch allemaal? Al denkende viel Trudie in slaap.

7. EEN FIETSTOCHT MET VADER

Midden in de prachtig met bloemen versierde kamer stond vader. Z'n enen arm had hij om moeder geslagen, en z'n anderen om de beide kinderen. Met stralende ogen keek hij van den een naar den ander, en dan weer naar de feestelijke kamer.

„Wat ben ik blij en dankbaar,” zei vader.

„Wij ook,” zei moeder. En toen werd vader naar z'n mooi versierden stoel gebracht en toen kwamen er gezellige pakjes uit z'n zakken, voor allemaal een verrassing. Voor moeder een mooie sjaal, voor Bert een vulpen en voor Trudie een snoezig kettinkje. Terwijl ze allemaal hun schatten bewonderden, keek vader ver-

genoegd rond en begon toen van z'n reis te vertellen. Natuurlijk moest Bert z'n atlas er bij halen en ging vader precies aanwijzen waar hij geweest was, hoe ze hadden gevaren en welke plaatsen hij bezocht had. Bert beweerde dat hij zo goed aardrijkskunde kende door al 't reizen dat hij met vader op de kaart deed. Na een uurtje kwam grootvader ook en was de familie voltallig.

„Nu is 't jullie beurt om te vertellen,” zei vader. „Hoe is 't hier geweest? Hebben jullie een prettige vakantie en hoe waren de rapporten?”

„O, daar had je 't al,” dacht Trudie, „nu was vader er nog maar pas en nu moest zij hem dadelijk zó iets naars vertellen.”

Bert begon dadelijk een druk verhaal over zijn roeien en vissen, en kwam even later z'n rapport vertonen. Verheugd keek vader het cijferlijstje langs.

„Flink zo, Bert, met een goed rapport doe je me 't allermeest plezier. Vier punten vooruit en no. 2 van je klas, je verdient een pluimpje, hoor! En hoe heeft ons meiske het er dit keer afgebracht?”

Nu keerde vader zich helemaal naar Trudie, die met neergeslagen ogen half verborgen achter z'n stoel stond. Vader pakte haar hand en trok haar zachtjes naar zich toe.

„En . . . ?”

Toen drukte Trudie haar gezicht tegen vaders schouder en snikte: „Bert doet u 't meeste plezier en ik 't meeste verdriet.”

Opeens voelde Trudie twee sterke beschermende armen om zich heen, en vaders stem heel zacht: „lieve kleine prul, tranen bij vaders thuiskomst? En dat om een paar cijfers, nee hoor, dat doen we niet. Vader houdt heel, heel veel van jou, ook al had je een hele rij nullen. Maar zo erg is het toch zeker niet, hè?”

Nu lachte Trudie even door haar tranen heen, en fluisterde: „Voorwaardelijk over.”

Moeder stond er nu ook bij en zei: „Ze heeft les gehad in de vakantie, vader en ze heeft elken dag een poosje gewerkt, nu hopen we maar dat het „voorwaardelijk” van 't rapport af zal gaan.”

„Nou, Trudekind, als je zo ijverig geweest bent, dan heb ik de beste verwachtingen. Kom, ga je vader eens een lekker echt Hollands kopje thee inschenken.” Vader droogde de tranen van haar wangen en zette haar aan 't werk.

Hè, dacht Trudie, dat was gelukkig voorbij. O, wat had ze er tegen op gezien, en nu *wist* vader het gelukkig, en vader was niet eens boos, die lieve vader zei nog dat hij van haar *hield*. De hele vakantie door was ze bang geweest voor *dit* ogenblik en wat was het meegevallen, hoe had ze ook kunnen vergeten dat vader zo'n lieve schat was. Zouden er wel meer kinderen zijn die zo'n lieven vader hadden als zij? Hè, nou was het opeens zo'n veilig gevoel, dat vader er was, net of de school met alle zorgen er aan verbonden haar nu geen kwaad meer zou kunnen doen.

't Werd een heerlijke feestavond thuis, met zingen en vertellen en spelletjes en Trudie en Bert mochten nog mee grootvader naar huis brengen en gingen pas gelijk met vader en moeder naar bed.

Den volgenden morgen had vader al een plan klaar. Ze zouden met z'n allen een helen dag de Veluwe opgaan. Vader met Bert en Trudie en hun vrienden en vriendinnen op de fiets en moeder met grootvader per autobus. Moeder en Trudie waren al vroeg in de weer om alles klaar te maken voor den tocht. Vader had een apartje met Bert, maakte een geheimzinnig pak klaar en ging toen naar grootvader, terwijl Bert de jongens en meisjes ging uitnodigen.

De fietsers moesten natuurlijk 't eerst weg. Onder luid belgerinkel, zodat de hele laan er getuige van werd, vertrok de optocht. Vader genoot er van weer eens in de bossen te zijn, en Trudie en Bert hadden het druk met hem op allerlei opmerkzaam te maken. Na een paar uur flink doortrappen, werden moeder en grootvader bij 'n bushalte opgepikt en ging het te voet verder. Op een prachtig plekje midden op de hei, waar je aan alle kanten uren ver om je heen kon kijken, werd rust gecommandeerd. Nou, 't was heus wel goed om eens

languit in de hei te gaan liggen, vonden de meisjes, maar de jongens lachten hen uit en zeiden dat ze wel drie keer zo ver konden zonder rusten.

Grootvader haalde een zak vol peren te voorschijn, die in een minimum van tijd leeg was. Vader had z'n fluit meegenomen en speelde 't ene wijsje na 't andere. Op eens sprong vader op en riep: „Kom mee, jongens, wij zijn zeerovers, we gaan ons verstoppen. De meisjes zijn vrachtschepen, nee, ik bedoel parelvissers, ze hebben een schat van parelen aan boord, die moeten we roven!" O, ja, ja! Juichend volgden de jongens hun aanvoerder en waren weldra in de bosjes en achter heuvels verdwenen, nadat ze de meisjes nog hadden toegeroepen niet al te gauw uit te zeilen en dicht bij elkaar te blijven. Na een minuut of vijf zeilden de parelvissers uit. Ze bleven eerst in open zee, dat was veiliger, maar langzamerhand stuurden ze toch op de kust aan. Plotseling, met een afschuwelijk gehuil, schoten de zeerovers te voorschijn, en omsingelden de hele vissersvloot. Een ogenblik stonden de meisjes stil van schrik, want de zeerovers zagen er zo echt wild uit. Ze hadden allemaal een bos veren op hun hoofd en lange speren in de hand, en om hun middel dansten ook al fel gekleurde veren. Voor ze van den schrik bekomen waren, waren ze al gevangen genomen en meegesleurd naar 't roversnest, waar ze werden gedwongen hun schatten af te staan. Daarna gebod de hoofdman dat de gevangenen slavinnen moesten worden, ze kregen ringen in de oren en den neus, om hun enkels en een roden doek om 't hoofd. En toen, toen blies de hoofdman op z'n fluit, en zeilden alle schepen opnieuw uit op zoek naar meer buit, die al spoedig gevonden werd in 't grote vrachtschip dat voor anker lag, in den vorm van moeders tas met broodjes.

't Werd een echt fijne middag, zo hadden ze 't nog

geen enkelen keer gehad. Nu snapte je pas wat er in vaders geheimzinnige pak had gezeten. Vader was de vrolijkste van allemaal. Soms liet hij je lachen tot de tranen je over de wangen liepen, met z'n malle verhalen over zeemeerminnen, maneschijnelfen en woeste zeemannen.

Maar al te gauw werd het sein tot opbreken gegeven. Eerst werden moeder en grootvader naar de bus gebracht, maar o wee, de bus was net weg, nu moesten ze bijna een uur wachten.

„Gaan jullie maar vast,” zei moeder. „’t Is hier heerlijk, grootvader en ik kunnen hier samen best een uurtje zitten.”¹⁹

Onder vrolijk gezang reed ’t troepje weg. Met ’t windje in den rug ging het opperbest, geen die over vermoeidheid klaagde.

„Hè, vader, laten we hier nog even gaan zitten, ’t is nog zo vroeg, moeder is toch nog lang niet thuis,” zei

Trudie, toen ze het dorp al dicht genaderd waren, en ze een leuk dennenbosje passeerden.

„Vooruit dan maar,” zei vader. „Weet je wat, dan gaan we nog even een verhaal rijden.”

„Een verhaal rijden, wat is dat nou weer?”

„Nou, ik begin een verhaal, griezelig hoor, een spookgeschiedenis of zo iets en opeens houd ik op en moet degene die naast me zit, verder gaan. Zo moet ieder een beurt hebben en aan 't eind hebben we met elkaar een helen roman gemaakt.”

„O ja, enig,” riepen ze allemaal, „begin u maar gauw.”

„Oef, wat heb ik een dorst,” zuchtte Trudie. „Ik ook, ik ook,” riepen wel drie, vier meisjes.

„O, natuurlijk, de meisjes moeten weer drinken, maar alles is op, jongedames,” kondigde Bert aan en hield tot bewijs hiervan de thermosfles ondersteboven.

„Hè Bert, geef 'm hier, dan ga ik ginds op dat boerderijtje vragen of ik 'm vullen mag en dan krijgen jullie allemaal een slok.”

„Durf je toch niet, Truusje,” plaagde Bert. „Weet je wel, dat je dan langs 't huisje van Arie Bult moet?”

„Durf ik dat niet? Dat zal ik je dan laten zien, geef op je fles!”

Trudie greep de fles en rende weg.

„Ik ga mee,” zei Tootje en volgde Trudie direct.

„Gauw terugkomen!” riep vader hen na, „anders gaan we er zonder jullie van door.”

In een oogwenk waren de meisjes om een bocht in den weg verdwenen.

„Ben je echt niet bang voor Arie?” vroeg Tootje.

„Wel nee, kind, helemaal niet. Moeder zegt dat er van al die verhalen niks waar is.”

„Nou maar, ik vind het toch een engerd. Zullen we gaan hollen als we dicht bij z'n huisje komen?”

„Ben je mal, waarom zouden we. O, luister eens, To, wat hoor ik daar?“ Even stonden de meisjes stil.

„Geschreeuw van jongens lijkt het wel. Laten we eens gaan kijken wat er te doen is.“

Meteen holde Trudie verder, weer een bocht en toen zag ze 't! O, 't waren weer jongens die Arie plaagden.

Wat deden ze? Ja, nou zag ze 't. Ze hadden 't hekje dichtgebonden en scholden Arie, die er achter stond te dreigen met z'n stok, uit. Ze hadden dolle pret, omdat het driftige mannetje toch niet bij hen komen kon.

Trudie voelde dat ze rood werd van boosheid. En weer stooft ze op de jongens af. Ze wilde tussen ze door dringen en 't hek losmaken.

„Ga weg, mispunten,“ schreeuwde ze. Maar de jongens hielden haar vast. De pret werd nog doller, nu ze die kwaaië meid ook nog te pakken hadden. Maar opeens, wat was dat? Doordat de jongens zich om de boosheid van Trudie vermaakten, hadden ze niet gemerkt dat Arie het touw had doorgesneden. Plotseling stond hij vlak bij hen, z'n stok geheven om den eersten den besten dien hij te pakken kreeg een gevoeligen tik te geven.

Schreeuwend vlogen de jongens weg, gevolgd door Tootje en Trudie. Ze liepen al wat ze lopen konden. O, als Arie je te pakken kreeg. Hij zag er uit of hij je wilde vermoorden! Weg, weg!

Trudie hoorde Arie's hijgenden adem vlak achter zich. Toen opeens een gil, een doffen slag en daar lag Trudie, gestruikeld over een uitstekenden boomwortel. Ze wilde opkrabbelen, maar voor ze overeind was, kwam Arie's stok met een striemenden slag op haar arm neer. Een tweede kreet, pijnlijk en angstig, deed de anderen nog harder voortrollen.

Opnieuw hief Arie zijn stok. Trudie, in doodsangst, stak haar armen afwerend op. „Niet doen, Arie, niet doen,

ik wilde je juist helpen," smeekte ze. Langzaam zakte de stok. En maakte bij Arie de drift plaats voor verbazing. „Ben jij het, was jij er ook bij?"

„Nee, nee," huilde Trudie, „ik was er niet bij. Ik wilde je komen helpen, maar de jongens hielden me vast."

„Ja, jij wilde helpen, jij hebt Arie al meer geholpen, jij bent niet slecht, nee, jij niet. Heb ik je pijn gedaan, lief deertje?"

Trudie toonde een dikke rode striem op haar rechterarm en keek toen naar haar bloedende knie.

Arie schudde treurig z'n hoofd. „Mijn schuld," bromde hij, „mijn schuld, die ellendige drift. Kom mee, Arie zal je helpen."

Voorzichtig, of ze van kraakporselein was, hielp Arie haar opstaan, en hield haar bij den arm vast. „Zo, ga maar mee, Arie zal je helpen," herhaalde hij telkens, alsof hij vreesde dat Trudie niet zou willen komen. Trudie, met haar pijnlijk geschaafde knie, strompelde naast Arie voort. Ze was nu geen ogenblik bang meer, je zag immers veel te goed dat hij het naar vond, dat hij haar zo geslagen had.

Zo kwamen die twee in Arie's huisje. Verbaasd keek Trudie om zich heen. Natuurlijk zou je denken dat het een vieze boel was bij Arie, rommel en stinken en zo. Maar neen, hoor. 't Was er keurig netjes. Schone gordijntjes, nette stoelen, een kleedje op tafel en bloemen in een grote fles.

„Ga zitten, zo, 't kapotte been op een stoel, zo. Nou zal ik je helpen, we gaan 't netjes afwassen. Dat ik jou geslagen heb, net jou, de enige op de wereld, die vriendelijk voor Arie was, och!"

Zo pratend liep Arie heen en weer. Trudie luisterde stil. De enige die vriendelijk was, zij? O, die arme man, was iedereen naar tegen hem en woonde hij hier altijd maar heel alleen? Er kwam een brok in haar keel, ze kon niets

zeggen. Arie haalde een ouden, maar schonen witten doek uit een kastje en een schaal, toen ging hij naar buiten om water te pompen. Intussen keek Trudie het kamertje eens rond. Een kleine oude potkachel, een petroleumlamp, een bedstede met gordijntjes, een kastje en toen toen werden Trudie's ogen opeens heel groot en haar wangen heel bleek. Stijf van schrik, zat ze op haar stoel en durfde zich eerst niet bewegen. Daar op dat kastje, daar stond het afgodsbeeld, de Baäl, zoals Bert gezegd had. 't Was dus waar, echt waar, o, en als Arie haar nu eens ging offeren.

Met een half gesmoorden angstkreet sprong Trudie op en haar pijnlijke knie vergetend, vloog ze naar de deur en botste met een vaart tegen Arie op, die juist met een schaal water binnenkwam. Arie tuimelde door den schok achteruit en kwam midden op het stenen paadje voor het huis te zitten. De schaal lag in scherven op den grond. Trudie lette niet op den verschrikten man, merkte niets van de gebroken schaal, maar holde zonder op of om te zien voort langs den bochtigen zandweg tot ze plotseling terecht kwam in vaders armen.

Toen Trudie op de vlucht voor Arie gestruikeld was, had Tootje even omgekeken. Zou ze Trudie te hulp komen? Maar 't gevaar was zo dichtbij! En toen ze zag hoe Arie z'n stok ophief om Trudie te slaan, was ze weggerend om Trudie's vader te halen. Hijgend was ze aan komen vliegen en met horten en stoten had ze verteld wat er gebeurd was en dat Arie Bult Trudie met een stok afranselde.

Direct was vader opgesprongen en z'n dochtertje te hulp gesnel, en zo kwam het, dat hij haar bij haar tweede vlucht opving.

„Vader, o vader, ga mee, gauw, Arie wil. . . . Arie heeft”

„Ja, stil maar, kindje, ik weet er alles van. Arie heeft je geslagen, hè? Maar nu ben je in de veilige haven, hoor! Zullen we hier even uitrusten, dan kun je me precies vertellen wat er gebeurd is?” Nauwelijks zaten vader en Trudie aan den kant van den weg, of de jongens en de andere meisjes verschenen ook, en waren brandend nieuwsgierig wat Trudie was overkomen.

„O! Trudie, ben je zo maar bij hem binnen gegaan, hoe durfde je,” riep Nel. „En hoe zag het er bij hem uit, en waarom liep je toen weer weg?”

Even rilde Trudie en toen zei ze: „Op zijn kast stond heus een afgodsbeeld, echt waar, ik heb het zelf gezien!”

Opeens schaterde vader het uit. „O, malle domoor, een afgodsbeeld, hoe kom je er bij! En al had het er bestaan, wat zou dat dan, zo'n houten of stenen pop kan je toch geen kwaad doen, wel?”

„Nou, dat is weer echt iets voor Trudie,” mompelde Ans, maar toch luid genoeg om door Trudie te worden verstaan.

„O!” riep Bert, „ik begrijp het al. Ze zeggen in het dorp, dat Arie een kind wil offeren, natuurlijk heb ik 't nooit geloofd, maar ik heb het Trudie wijsgemaakt.”

Nu werd vader ernstig. „Hoor eens, kinderen, zulke dwaze praatjes moeten jullie nooit geloven. Arie is een stakkerd, die om zijn lichaamsgebrek altijd is geplaagd en gesard, daardoor is hij vreemd en eenzelvig geworden. De mensen verzinnen de zonderlingste verhalen over hem, maar als je eens gewoon met hem praatte, zou je zien dat het net een man is als ieder ander. Blijven jullie hier maar even wachten. Trudie en ik gaan nu samen bij Arie kijken wat voor bijzonders hij wel bezit, om de mensen aan het schrikken te maken. Later moeten jullie ook maar eens een praatje met hem gaan maken.”

Een ogenblik later stond Trudie opnieuw in Arie's huisje. 't Kleine ongelukkige mannetje zat met het hoofd in de handen gesteund aan tafel. Toen de deur openging keek hij op. Sprakeloos staarde hij van Trudie naar mijnheer Van der Kolven.

„Trudie komt nog even terug, Arie,” begon mijnheer. „We komen je vertellen waarom ze zo haastig wegliep, toen je haar zo vriendelijk wilde helpen.”

Nog altijd zei Arie niets en Trudie's blikken gingen naar 't zonderlinge houten beeld op de kast.

„O, daar zie ik het al,” zei vader. Hij liep naar de kast en nam het ding in z'n handen.

„Kijk, voor dit ding is m'n dochtertje zo bang geworden, ze meende dat het een afgod was, en ging uit angst op de vlucht.”

Nu verhelderde Arie's gezicht. „Ik dacht, 't kind is bang voor je, Arie, en je hebt 't er naar gemaakt. Ik heb haar geslagen, mijnheer, ja, dat heb ik gedaan, in drift, mijnheer, Arie is geen baas over z'n drift, nee, dat is hij niet.”

„Ik weet het, Trudie heeft me alles verteld, maar je hebt haar ook willen helpen!”

„Ja, zeker, ja, Arie is niet zo slecht als de mensen zeggen. Maar die jongens, die jongens maken een ongelukkig mens 't leven zo zuur. Zij niet, nee, zij is een lief deertje, een dapper deertje.”

„Maar vertel me nu toch eens, wat dit voor een ding is. Wat doe je daarmee?”

„Dat? Dat is een houten kop, waarop m'n moeder vroeger mutsen plooidde voor de boerinnen. Och, ik heb zo'n beste moeder gehad, een moeder die bidden kon, mijnheer, dat is 't allerbeste wat een mens kan hebben. Maar nou is ze allang in den hemel, ja allang. Vroeger waste ze altijd mutsen, en maakte die op dezen kop weer op. Ik kon 'm niet wegdoen, mijnheer, nee, dat

kon ik niet. Als ik er naar kijk, zie ik altijd moeder weer bezig met haar vlijtige handen."

„Nu zie je eens, Trudie, nu ben je voor een onschuldigen mutsenkop op de vlucht gegaan."

„Was ze daar bang voor? Och, och, had ik dat maar geweten."

„Geef me even wat water, om Trudie's knie te wassen, anders schrikken de mensen nog van zo'n bloedbeen op de fiets."

Een ogenblik later bracht Arie een kom koud water en een schonen doek en bette vader Trudie's lelijk geschaafde knie.

Vader praatte nog even met Arie, zo gewoon, net of 't een ouwe vriend van hem was, vond Trudie. Fijn dat ze nou wist, dat Arie geen heiden was, hij leek goed en vriendelijk, ze zou in 't vervolg best naar hem toe durven gaan.

„Ziezo," zei vader, „nu gaan we naar huis. Bedankt voor je hulp, Arie, tot ziens!"

„Dag Arie," zei Trudie en stak hem vastberaden de hand toe.

„Dag lieve meid, ben je niet bang meer?"

„Natuurlijk niet," zei vader, „een zeemansdochter is niet bang!"

„Ik kom gauw nog eens terug," beloofde Trudie.

Toen gingen vader en dochter samen weg en lieten den gebrekkigen man achter met een stil, blij gevoel. Na langen tijd had hij een kind ontmoet, dat vriendelijk voor hem was, dat was heerlijk.

8. DE TALENTEN

De vakantie was voorbij. Toen Trudie den eersten morgen weer naar school ging, moest ze zichzelf bekennen, dat ze in de vakantie toch nog een boel ple-

zier had gehad, ondanks de lessen en 't werk. Natuurlijk was het wel geen vakantie geweest als anders, maar toch was er ook veel gezelligs en prettigs geweest, vooral de dagen nadat vader gekomen was.

En nu moest ze weer met nieuwen moed beginnen, had vader vanmorgen gezegd. Trudie zuchtte eens even. Och, 't zou *toch* wel weer niet gaan. Op de laatste les had mijnheer nog 't hoofd over haar geschud en gezegd, dat 't niets werd met haar. Ze had het maar niet aan vader en moeder verteld en aan grootvader ook niet. Maar moedig beginnen, neen, dat kon ze niet, waarom zou ze nog haar best doen, als 't *toch* niets gaf. Trudie kwam weer in de voorste bank te zitten, maar gelukkig met Nel naast zich. Hè, dat was toch wel prettig, nu weer naast een ander te zitten, in de vakantie was ze 't een beetje vergeten, maar nu op school voelde ze opeens weer dat nare schamerige gevoel, van toen ze alleen zitten moest.

Nu zat ze bij mijnheer Van der Duin. Die was streng, maar toch reuze aardig, zeide altijd de klas die bij hem zat. Dien eersten morgen probeerde Trudie steeds het hoofd bij 't werk te houden, en spande ze zich in, alles wat mijnheer uitlegde, goed te begrijpen. Maar toen ze een som niet uitrekenen kon, en ze zo onhandig voor 't bord stond te prutsen, en toen Nel 'm zo *had*, toen kwam dat akelige gevoel van „jij kunt toch niks” haar hart dadelijk weer binnensluipen, en maakte dezen eersten schooldag triestig en naar. Om vier uur liep ze stil tussen de babbelende vriendinnen naar huis. Tootje had het nog druk over Ans, die weer vertrokken was, en dat ze haar zo miste, en dat het zo'n leuk, geestig kind was. „Een pientere jonge dame”, had To's broer haar genoemd.

Zij, Trudie, moest toch wel erg afsteken bij zo'n geestig kind, zo'n pientere jonge dame. Waarom liep ze er

nu ook weer bij zonder iets te zeggen? Tootje zou 't grote verschil ook wel merken, die zou nu wel niks meer aan haar vinden. To was zelf zo knap, die dacht nu natuurlijk: „hè, die suffice Trudie ook.”

Zo liep Trudie te tobben, tot ze plotseling tot haar verbazing Tootjes arm door den haren voelde en een stem hoorde, die zei:

„Ga je nog even mee een blokje om, toch ook wel leuk om nu weer samen te zijn, hè?”

„Vind je dat echt?” vroeg Trudie en er klonk zoveel twijfel in haar stem, dat Tootje haar verbaasd aankeek.

„Ja, natuurlijk, jij dan niet?”

„Nou, ik wel, maar Tootje, zie je, ik dacht, die Ans is zo knap en zo geestig, To zal nou om mij wel niks meer geven. Zeg eens echt, kan 't je niet schelen dat ik zo'n suffer ben?”

„Och, gek kind, doe toch niet zo raar. We zijn toch altijd vriendinnen geweest, dat gaat toch niet opeens over.”

„Nee, hè,” zei Trudie blij, „dat gaat niet over, ook niet als we oud worden, nooit hè?”

„Nee, nooit,” verzekerde Tootje. „O, kijk eens, Trudie, daar loopt de nieuwe juffrouw van de Zondagsschool, zullen we haar naar huis gaan brengen, ja zeg, laten we dat doen,” en meteen holde Tootje de juffrouw na.

„Gezellig, dat je me thuis brengt,” vond de juffrouw.

„Waarom liep Trudie weg?”

„Ze wil altijd gauw naar huis zolang haar vader er is.”

„Daar heeft ze gelijk in. Zijn jullie vriendinnetjes?”

„Ja, juffrouw, en we hebben net afgesproken dat we 't altijd blijven, ons hele leven.”

De juffrouw lachte.

„Eigenlijk is Trudie zo'n rare, moet u horen, daarnet vroeg ze aan me, of 't me veel schelen kon dat ze zo'n suffer is. Nou, en ze is helemaal geen suffer, ze is al-

leen maar een beetje dom op school."

„En wat heb je toen gezegd, To?"

„Nou, natuurlijk, dat ik er niks om gaf en dat we altijd vriendinnen bleven."

„Ja, dat is best, maar heb je er wel eens aan gedacht, dat het voor Trudie een echt verdriet is, dat ze op school niet goed mee kan?"

„Ik vind het wel naar voor d'r."

„Doe je wel eens iets om haar te helpen?"

„Helpen? Vóórzeggen of zoiets?"

„Nee, natuurlijk niet. Met voorzeggen wordt niemand echt geholpen, ik bedoel, leer je wel eens samen je lessen, leg je haar wel eens iets uit dat ze niet begrijpt?"

Verbaasd keek Tootje de juffrouw aan. „Nee, dat doen we nooit."

„Echte vriendinnen, zoals jullie zijn, moeten elkaar toch helpen. Door iets voor elkaar te doen, iets voor elkaar over te hebben, maak je je vriendschap juist zo mooi, geloof je ook niet?"

„Ja, juffrouw," zei Tootje, en opeens dacht ze terug aan de vakantie, toen zij er maar fijn op uitgetrokken was met Ans, en ze Trudie alleen had laten tobben met sommen en taalwerk. Gek, dat ze er nooit eerder aan gedacht had, dat ze Trudie had kunnen helpen. Nee, ze was geen échte vriendin geweest.

Zwijgend liep Tootje naast de juffrouw voort, eindelijk zei ze: „ik wil Trudie wel helpen, juffrouw, maar ik had er heus nooit aan gedacht."

„Weet je, To, we laten allemaal veel dingen na, waar we 't leven van anderen zoveel prettiger mee zouden kunnen maken, alleen omdat we er niet aan denken. De ogen altijd maar goed open voor 't verdriet van anderen, hoor!"

Wat keek Trudie verbaasd op toen er 's avonds gebeld werd en Tootje met haar boekentas voor de deur stond. „Zeg, Trudie, ik had zo'n zin om samen te werken. Nou kom ik maar bij jou, zolang je vader thuis is, en zullen we dan later om beurten bij jou en mij?”

„Hoe kom je daar nou opeens bij?” vroeg Trudie verwonderd, en ze wist niet eens of ze blij was of niet. To zou altijd zo gauw klaar zijn en zeggen: „Schiet nou ook eens een beetje op.”

Maar aan den anderen kant zou 't ook wel gezellig zijn en daarom zei ze: „Goed dan, ga maar mee naar boven.”

Tootje was wel een beetje teleurgesteld over die koele ontvangst. Ze had beslist gedacht, dat Trudie zou springen van plezier en nou zei ze niks als: „goed dan”.

Even later zaten ze samen vlijtig te werken.

„Hoever ben jij?” vroeg Trudie na een half uurtje.

„Bijna klaar, en jij?”

„Ik ben pas halfweg. Die rare som van dat geld op interest snap ik niet, jij?”

„O, die is makkelijk genoeg, die heb ik allang.”

Trudie kleurde, en Tootje zag dat, daarom ging ze door: „Als je er één van gesnapt hebt, kun je ze allemaal maken, dat is 't hele geheim. Kijk, zo moet het....”

Wierig begon Tootje nu uit te leggen en samen werkten ze door, tot ze allebei een kleur van inspanning hadden, en juist toen vader kwam kijken waar de meisjes toch bleven, kon Trudie triomfantelijk roepen: „alles af, vader, en de geschiedenis ook al geleerd.”

„Mooi zo, toch niet van elkaar overgeschreven, hè?”

„Nee, mijnheer.”

„Nee, vader, maar Tootje heeft me wel geholpen en nou begrijp ik 't veel beter, en we hebben elkaar overhoord, en we kennen 't allebei, hè To?”

„Prachtig, doen jullie maar flink je best. Weet je wat,

nu gaan we nog een half uurtje zingen, en dan brengen we samen Tootje naar huis."

Ja, dat was fijn. Toen Tootje thuis was afgeleverd, wandelde vader nog een eindje met z'n dochtertje om. Leuk was dat, zo met vader alleen kon je zo prettig praten.

„Ben je al weer eens bij Arie geweest?" informeerde vader.

„Nee vader, nog niet, maar ik zal er Zaterdagmiddag naar toe gaan."

„Goed, niet vergeten, hoor. Als je iets belooft, of je iets voorneemt, moet je het altijd doen. Mensen en kinderen waar je op aan kunt, die je helemaal vertrouwen kunt, dat is zo fijn."

„Denkt u dat Arie 't prettig vindt als ik kom, ik vind het een beetje griezelig."

„Natuurlijk vindt hij 't prettig, dacht je dat hij ook niet eens graag een praatje maakte? En waarom griezelig,

omdat z'n rug niet helemaal recht is, kom, zo kinderachtig ben je toch niet?"

„'t Is ook eigenlijk onzin, maar iedereen doet altijd zo raar over hem, dat je vanzelf een beetje bang wordt, maar ik zal 't toch doen, vader, en ik zal van m'n zakgeld een reep chocola voor hem kopen."

„Best, dat zal hij aardig vinden."

Zo babbelden ze gezellig door. Hè, 't was zo heerlijk als vader thuis was. Nu nog maar één dag en dan was hij weer weg voor een lange poos.

De dagen kwamen en gingen en Trudie's leventje was weer heel gewoon, net als vroeger. Diep in haar hart zat altijd de stille angst voor school en de lessen, maar daar omheen waren toch ook prettige dingen, al ging dat nare gevoel nooit helemaal weg. De Zondagschool, daar was het nu prettig. Bij de nieuwe juffrouw was je nooit bang.

Nu was 't ook weer Zondag en zat Trudie stil naar de juffrouw te luisteren. O, eigenlijk zou ze vandaag wel weg willen lopen, want de juffrouw ging vertellen van de talenten. Trudie hield niet van die gelijkenis, want dan moest ze er altijd aan denken dat zij geen enkel talent had.

Daar begon het al. „Wat zijn talenten?" vroeg de juffrouw.

„Trudie, noem jij er eens één."

„Als je goed kunt leren," zei Trudie.

„Juist, en jij, Tootje, weet jij er ook één?"

„Als je mooi kunt zingen."

O, nu wisten de anderen er ook nog: Als je goed kunt tekenen, als je goed kunt. . . ., als je goed kunt. . . . Zo ging het maar door, en Trudie wist opnieuw, dat zij geen enkele van die talenten had. Haar hoofd zakte

een beetje voorover, ze durfde de juffrouw niet aan te kijken.

„Nu hebben jullie een heleboel opgenoemd,” zei de juffrouw. „Ja, 't is waar, als je iets bijzonder goed kunt, dan noemen we dat dikwijls een talent, maar er zijn nog andere dingen, die veel meer waarde hebben dan alles wat jullie noemden. Vergevensgezindheid, zou dat ook geen talent zijn? Er zijn mensen en kinderen, die elkaar nooit iets kunnen vergeven, boos blijven is zonde. Maar gelukkig zijn er ook, die wel vergeven kunnen, die 't verdriet, dat hun is aangedaan, vergeten en doen of er niets is gebeurd. Wie echt vergeven kan, heeft een heel groot talent van God gekregen.”

Trudie zat opeens rechtop. Was dat waar? Was kunnen vergeven ook een talent? Dat had ze nooit geweten.

„En blijdschap,” ging de juffrouw voort. „Blijdschap is ook een talent. Wie zich oefent om ook bij teleurstellingen vrolijk te blijven en te letten op 't vele goede, dat er toch ook nog is, die werkt met z'n talent, die gaat blij door het leven en wordt een vreugde voor anderen.

Wie oog heeft voor mooie dingen, die kreeg zeker geen klein talent. Lang niet iedereen ziet 't mooie om hem heen. Dezen zomer gebeurde het, dat een troepje meisjes een bezoek had gebracht op een kasteel.”

Tootje stootte Trudie eens aan en zelf kreeg ze een por van Nel.

„Die meisjes,” vertelde de juffrouw verder, „waren in druk gesprek. Ik zag ze, en keek ze een poosje na. Opeens bleef één van de meisjes vol bewondering voor een bed met Japanse lelies staan. Al die meisjes waren er langs gelopen, één had het maar opgemerkt. Toen dacht ik, die éne heeft 't talent gekregen, mooie dingen op te merken. Ze heeft oog voor de natuur.”

Nu was Trudie vuurrood geworden. Zij was dat meisje.

Ze wist nog heel goed hoe ze die mooie bloemen bewonderd had, toen ze bij de barones waren geweest. Een gevoel van grote blijdschap kwam over haar. Zij had dus ook talenten, zij net zo goed als de andere kinderen.

Wat de juffrouw nog allemaal meer vertelde. Trudie wist het niet, één ding wist ze maar, zij had talenten.

„Help jij me even opruimen, Trudie?” vroeg de juffrouw, toen de Zondagsschool uit ging.

„Graag, juffrouw.”

„Mooi, breng de bundels dan maar vast naar de kast, netjes op stapeltjes van vijf, hoor!”

Keurig stapelde Trudie de bundels op. Toen ze zich omkeerde om er nog meer te halen, stond de juffrouw achter haar.

„Zeg, Trusje, waarom keek je vanmiddag opeens zo blij? Ontdekte je voor 't eerst een nieuw talent?”

Trudie knikte, en toen de juffrouw nog niets zei, begon ze aarzelend:

„Ik dacht. . . . ik dacht altijd dat ik geen talenten had, helemaal geen één en toen vond ik het zo akelig dat u er over ging vertellen.”

„En heb je er nu een paar ontdekt? Ja, dan geloof ik wel, dat je blij moest kijken. Zeg Trudie, wij moeten eens even samen praten.”

Juffrouw Van der Zanden trok Trudie naast zich op 't lage bankje bij het bord.

„Ik geloof dat jij het moeilijk hebt.”

Trudie schrok. Wat was dat nu opeens?

„Ja, kindje. Ik geloof dat jij er over tobt dat je niet zo vlug leert als Tootje of Nel en Rie. Je denkt, ik kan niks, ik heb geen talenten. En die gedachte neemt al je blijheid weg, is het niet zo?”

„Ja, juffrouw.”

„Maar dat mag niet, we moeten oppassen, Trudie, dat

jouw blijdschap geen begraven talent wordt. Luister nu eens goed.

God gaf ons niet allemaal dezelfde talenten, en gaf ieder een verschillende taak in 't leven. Hij gaf Tootje een knap bolletje en jou een trouw hart. Rie is bescheiden en jij bent barmhartig. Je hebt wel oog voor de natuur, maar voor je eigen talenten heb je geen oog gehad. Weet je hoe dat komt? Jij hebt altijd maar naar dat éne talent verlangd, den knappen bol, dat wilde je bezitten, en toen merkte je de gaven, die je wel ontvangen hebt, niet op."

Trudie zat maar stil te luisteren, 't was net of alles heel stil en eerbiedig werd van binnen, net of er een wonder gebeurde. Ze dacht aan de knappe Ans, waar ze zo tegen op had gezien, en ze herinnerde zich, dat Ans zo weinig erg had in mooie dingen. Ze vond niks aan 't bos en ze gaf niet om de hei. Dat talent had Ans dus niet, zij wel.

„Weet je, Trudie, de Heer vraagt nooit dingen van ons die we niet kunnen. Hij vraagt alleen: „Gebruik je de talenten, die ik je toevertrouwde? Denk toch nooit, dat de Heiland meer geeft om een groot verstand, dan om een hart vol liefde, of dat een mooi rapport meer waard is dan een vriendelijke daad. En wat nu 't leren betreft, daarvan geloof ik dat je 't veel beter kunt dan je zelf weet. Je zult er wat meer tijd aan moeten besteden dan Tootje, je zult niet altijd kunnen spelen of wandelen als je er zin in hebt, maar als je echt wilt, zul je zeker wel een voldoende rapport kunnen krijgen. Zullen wij het eens samen proberen? Ja? Zeg dan maar aan moeder dat ik eens gauw kom praten."

Trudie was stil 't verdere van dien Zondag, maar in haar ogen was een blij licht. Ze had nu zoveel te denken en toen ze 's avonds voor haar bed geknield lag, kon ze de woorden van andere avonden niet zeggen, maar

heel stil en eerbiedig fluisterde ze:

„Heere Jezus, ik dank U voor de talenten, ik ben zo blij. Help U mij als 't U blijft om er mee te werken, en ik dank U ook voor de juffrouw. Amen.”

't Was wel een wonderlijk gebed, maar God in den hemel begreep het heel goed en de engelen waren er blij over.

Juffrouw Van der Zanden was bij moeder geweest en samen hadden ze afgesproken dat Trudie elken Woensdag- en Zaterdagmiddag bij de juffrouw op haar eigen kamer in 't kasteel zou komen werken.

Zo gebeurde het dat Trudie geen vrije middagen meer had. 't Werd hard werken voor haar, en als Tootje soms bromde omdat Trudie haast nooit meer bij haar kwam, behalve om te werken, dan vond ze het wel eens heel moeilijk, toch aan 't werk te blijven. De juffrouw was wel heel streng, een half geleerde les moest onverbiddelijk overgeleerd worden, en nooit mocht ze aan iets nieuws beginnen voor ze 't voorgaande zonder fouten maken kon. Maar ze ging vooruit, dat merkte ze zelf best. Op school werden de fouten ook minder, en laatst zei mijnheer zelfs: „Goed zo, Trudie, ik ben over jou heel tevreden.”

Uit school was ze direct naar moeder gehold om het te vertellen en toen naar grootvader.

Natuurlijk was grootvader ook blij. „'t Is of je me een mooi cadeautje komt brengen,” zei hij. In grootvaders gezellige werkhokje gingen ze samen zitten.

„Ik heb dikwijls voor je gebeden, kind,” zei grootvader, „deed jij 't zelf ook wel?”

Trudie knikte. „Ik begrijp alles nu veel beter. Vroeger bad ik om knap te mogen worden, en eigenlijk was ik boos omdat ik 't niet werd. Nu vind ik 't niet erg meer, dat ik niet knap ben, nu vraag ik alleen maar of de Heer

me wil helpen om m'n werk zo goed te doen als ik kan."

„Hoe komt het, Trudie, dat je zo veranderd bent?"

„De juffrouw van de Zondagsschool heeft me zo geholpen."

„God heeft dus je gebeden verhoord, al is het op een andere manier dan jij eerst verwachtte. Hij zond op Zijn tijd iemand om jou te hulp te komen in je moeilijkheden. Heerlijk, hè Trudekind, dat Hij er is, en dat je nu ondervindt dat Hij zich bemoeit ook met jou leven." Toen vertelde Trudie ook nog van de talenten, en samen overlegden ze hoe zij haar talenten het beste kon gebruiken en ontwikkelen.

Hè, als je met grootvader of met moeder had zitten praten, net of je al groot was, als je heel niet merkte, dat je nog een kind was, dan kon je er zo fijn nog een poos over nadenken. Dien avond lag ze ook nog een poos wakker in bed, en prakkizeerde er over, hoe 't toch kwam dat ze zoveel blijer geworden was, dat alles zoveel prettiger leek. Ze was nog 'tzelfde domkopje van vroeger, ze leerde niets vlugger, dat was vast, maar wel beter, nu ze al haar krachten inspande. Ze dacht ook over Tootje, o, ze hield echt veel van To, wat had die haar ook fijn geholpen. To was een schat. Zo denkend viel Trudie in slaap.

9. ECHTE VRIENDINNEN

Trudiel Trudiel

Dat was Tootjes stem. Verbaasd keek Trudie om en zag Tootje aan komen rennen. Ze wenkte. Trudie ging haar op een draf tegemoet.

„Wat heb je, waarom gil je zo?"

„O, Trudie," kreunde Tootje, „er is zo iets vreselijks. Ik moest gisteravond een boodschap doen voor va-

der en dat heb ik vergeten. En nu moet het nog voor schooltijd gebeuren en dat kan niet meer. Als ik te laat kom, krijg ik m'n derde slechte aantekening." Tootje struikelde bijna over haar woorden van haast en zenuwachtigheid. Trudie schrok. Ze wist maar al te goed wat het betekende als je je derde aantekening kreeg. Dan mocht je niet meedoen aan den tekenwedstrijd volgende week. O, en To kon zo prachtig tekenen, ze had kans op den eersten prijs, en nou dit! Trudie's gedachten gingen snel, zou zij. . . . Ja maar, dan was haar kans verkeken, zij had ook al twee aantekeningen, maar haar kans op een prijs was niet groot, wat gaf 't dus of ze niet mee mocht doen. „Wat moet je doen,

To?" vroeg ze.

„Dezen brief bij Weisel op de hoeve brengen."

„Zo ver," schrok Trudie.

„Ja, ik haal het nooit meer!"

„Geef hier! Ik zal 'm brengen," Trudie rukte To den brief uit de hand en rende er mee weg.

„Nee, Trudie, ben je mal, ik zal zelf. . . ."

„Ga jij nou naar school, gauw nou," drong Trudie en holde voort.

Tootje bleef weifelend staan. Mocht ze dat van Trudie aannemen? Ja, maar de wedstrijd dan? Trudie kreeg toch geen prijs, zij wel. Toen keerde Tootje zich om en ging naar school. De bel ging en To schoof tussen de andere kinderen mee naar binnen. Ze voelde zich niet erg behaaglijk toen ze de lege plaats voor zich zag. Kwam Trudie nu maar, wat duurde het lang. Als mijnheer nu maar bij de andere rij begon, verbeeld je dat

Trudie's beurt ook nog voorbijging. To kreeg het er warm van. Onrustig schoof ze heen en weer. Eindelijk daar werd geklopt en kwam Trudie rood en hijgend binnen.

„Waarom ben jij zo laat, Trudie?” vroeg mijnheer.

„Ik moest een boodschap doen, mijnheer.”

„Had dat niet eerder gekund?”

„Vergeeten, mijnheer.”

„Zo, vergeten. Je hebt je derde aantekening, Trudie, ga maar zitten.”

Trudie boog haar hoofd en vocht tegen haar tranen. Ze had zo haar best gedaan met tekenen en ze wist dat ze een aardig tekeningetje zou kunnen maken, en nu ontging haar de kans te tonen wat ze kon. Haar beurt was ook al voorbij, en als je beurt voorbij was door te laat komen, had je onvoldoende en dat nog wel met Nederlands! Opeens voelde ze een duw in haar rug van To en toen hoorde ze haar fluisteren:

„Zal ik 't zeggen?”

„Nee,” schudde Trudie heftig. Nee, ze had dit echt gedaan om To te helpen, maar 't was wel moeilijk om niet te tonen dat ze er verdriet om had. Dapper probeerde ze even tegen To te lachen. „'t Geeft niks,” fluisterde ze terug.

„Vind je 't heus niet erg?” informeerde To, toen de school uit ging.

„Och wel nee, kind, ik zou toch nooit een eersten prijs krijgen, en die kans heb jij wel.” Trudie zei er maar niet bij hoe vreselijk blij zij al met een zesden of een troostprijs geweest zou zijn.

„Ja,” zei Tootje, „dat is waar. Zeg, Trudie, ik ben toch zo blij dat ik nu nog mee kan doen, ik dank je wel, hoor, je bent een reuze kind.”

Trudie lachte en opeens brak de blijdschap door, omdat ze nu echt iets voor Tootje had kunnen doen, iets

waar je zelf wat voor moest opofferen. En toen de dag van den wedstrijd kwam en Tootje werkelijk den eersten prijs kreeg, toen was Trudie misschien nog gelukkiger dan Tootje. Ja, Trudie was stellig gelukkiger, want toen de spanning voorbij was en er een mooi boek voor Tootje op de bank lag, toen verdween haar blijdschap opeens en ze voelde: „Ik heb 't niet verdiend, ik kom er niet eerlijk aan.”

„Wat scheelt er aan, To, je huilt toch niet, jij eerste-prijs-winster?” vroeg mijnheer.

Alle ogen richtten zich op Tootje, die plotseling met haar hoofd op haar armen lag te snikken.

„Maar To, hoe heb ik het nu?”

„Ik wil 't boek niet hebben, 't is niet eerlijk,” snikte ze.

„Niet eerlijk, wat meen je toch, kind?”

Toen deed Tootje 't hele verhaal aan mijnheer, terwijl Trudie haar met grote verschrikte ogen aan zat te kijken.

„Gelukkig, To, dat je er toe komt 't eerlijk te vertellen, 't zou me tegengevallen zijn als je zo iets onder je had gehouden. Je hebt gelijk, helemaal eerlijk was 't niet, maar ik vind het van Trudie flink, zoveel voor een vriendinnetje over te hebben. Geef me een hand, Truus.”

Trudie kleurde en zei: „Toetje heeft me altijd zo fijn geholpen, ik wou zo graag wat voor haar doen.”

Mijnheer glimlachte. „We zullen het er nu maar bij laten, de bedoeling was goed en. . . .”

„En ik geef 't boek aan Trudie,” viel Tootje in, „dan heb ik de eer en zij de prijs, dat is eerlijk.”

„Ja, dat is eerlijk,” zei mijnheer en knikte de meisjes toe.

't Waren een paar vrolijke, gelukkige kinderen, die dien middag samen uit school kwamen, want ze voelden, onze vriendschap is helemaal echt!

Ongemerkt was de zomer herfst en de herfst winter geworden. De gouden pracht van eiken- en beukenloof was reeds lang vergaan en een dikke mist omhulde de kale bomen en joeg mensen en kinderen huiverend naar huis. 't Zou nu binnen wel licht en vrolijk zijn, dacht Trudie, moeder zou de kaarsen wel aan hebben of de schemerlamp, ze zou maar vlug doorlopen. Ze kwam van de les van juffrouw Van der Zanden, de laatste voor de Kerstvacantie. 't Was een echt gezellig uurtje geweest, helemaal geen gewone les. Ze hadden samen gebabbeld en de juffrouw had een verhaal voorgelezen, waarover ze toen ook weer gepraat hadden. Hè, als je er aan terugdacht, werd je helemaal warm van binnen, vond Trudie, dan merkte je de kou niet eens. Ze keek eens om zich heen. Gek toch dat de meeste mensen mist zo naar vonden. Hier buiten was het mooi, net een bruidssluier om de bomen, en 't leek of je heel alleen op de wereld was, op een klein stukje wereld. De mist, peinsde Trudie, de mist dat is een beschermer, die je onttrekt aan 't oog van boze mannen of kwaaië beesten die van uit 't bos op je zouden kunnen loeren. De mist is aan alle kanten beschermend en beveiligend om je heen.

Plotseling bleef Trudie, midden op den weg, staan. Hé, nu begreep ze opeens, wat juffrouw Van der Zanden van God gezegd had, die altijd beschermend om je was. Gods liefde en bescherming was dus altijd om haar heen, zoals nu de mist, dicht en veilig en dan konden boze gedachten en lelijke dingen je niet vinden, daar was je dan helemaal van afgesloten. Langzaam liep ze voort, veilig voelde ze zich, en rustig en blij. Met grote, wijd open ogen keek ze om zich heen, en zachtjes zei ze: „Mooi, 't is mooi. God ging met je mee, Hij bleef bij je, net als nu de mist aldoor bij je bleef, net zolang als je buiten liep.”

Trudie wist opeens heel zeker dat ze nu altijd van den mist zou houden, dat ze 'm nooit meer kil en koud zou vinden, maar wit en rein en beschermend. Die twintig minuten lopen naar 't kasteel, zo op je eentje, was toch altijd weer prettig, je kon zo fijn allerlei dingen denken, waar je nooit op zou komen als je met z'n beiden was. Toen Trudie thuis kwam had moeder het eten klaar, en stond hongerige Bert al ongeduldig naar haar uit te kijken.

„Wat ben je laat,” begroette hij haar, „ik rammel van den honger en jij laat ons maar wachten.”

„De les was laat afgelopen, maar 'k ben toch niet over tijd, hè moeder?”

„Net op 't nippertje, kom nu maar gauw.”

Toen ze aan tafel zaten en ze allebei hun ervaringen van den dag hadden verteld, zei moeder: „En nu heb ik nog een verrassing, een heel grote verrassing, raad eens?”

„Vader komt,” riepen ze als uit één mond.

„Goed geraden, vader is met de Kerstdagen thuis, dat is in geen drie jaar gebeurd.”

Vrolijk babbelden ze verder over vaders komst, maar onder dit alles door kroop in Trudie de angst omhoog: en als ik nu eens niet op de Mulo blijven mag, als ik nu toch nog een slecht rapport krijg, dan is er voor vader een heleboel bedorven.

Kijk, daar had je 't nu weer. De juffrouw had gezegd: „Trudie, je denkt veel te veel aan je zelf, je gedachten draaien altijd om 't punt van 't leren. Hoe belangrijk het ook is, 't is niet alles en ook 't voornaamste niet. Als jij je werkelijk inspant, als je flink werkt en je best doet, mag je de uitkomst in Gods hand geven.” Ze had dat best begrepen, de juffrouw bedoelde natuurlijk: dan moest je goed vinden zo als het kwam, en niet tobben als je toch bleef zitten, dan moest je kijken naar alle goede dingen die er dan toch ook nog waren. 't Was

wel heel moeilijk, vond Trudie, en 's avonds in bed zei ze dat ook eerlijk en eerbiedig tegen den Heiland. Toen kwam er weer rust, stille rust in haar hart, net als 's middags op den in mist gehulden landweg.

Den volgenden dag zou de beslissing vallen, dan kwamen de rapporten. Als ik nu maar niet ga huilen, dacht Trudie, als ik terug moet naar de zesde, naar mijnheer Verhoeve. Ze rilde toch even toen ze er aan dacht, maar moedig hield ze zich vast aan de gedachte, dat God ook in de zesde bij haar zou zijn.

De laatste dagen was 't niet te best gegaan op school, dat wist ze maar al te goed, ze kon bijna niet meer hopen op een goeden afloop.

Toen mijnheer Ter Voorde binnen kwam, ging er zo'n schok door Trudie heen, dat Tootje haar verschrikt aankeek en toen bemoedigend in den arm kneep.

Trudie was heel bleek geworden, en toen mijnheer Ter Voorde dat witte gezichtje met de grote donkere ogen zag, dacht hij: ik zal de spanning maar niet te lang maken.

„Daar is het gewichtige ogenblik weer,“ begon hij. „Ik heb jullie allemaal iets te zeggen, maar Trudie van der Kolven in het bijzonder. Trudie, je kunt op de Mulo blijven, je rapport is nog wel niet schitterend, je hebt nog één onvoldoende en nog twee vijfjes, maar een meisje dat zo *flink* werkt als jij, dat komt er wel. Trudie, ik feliciteer je, jij bent een van m'n flinkste leerlingen.“ Trudie was onder deze toespraak beurtelings rood en bleek geworden. Werktuiglijk legde ze haar hand in die van mijnheer, er kwam geen geluid over haar lippen, en ze dacht dat iedereen 't wilde kloppen van haar hart zou kunnen horen.

„Blij?“ vroeg mijnheer lachend.

Trudie knikte, maar Tootje, die 't opeens niet meer houden kon van plezier, greep Trudie bij den arm en

riep: O, kind, 't is dol, 't is fijn, Trudie, zeg dan toch wat!"

Met haar rapport, waarop een extra goede aantekening voorkwam, in de handen, zat Trudie maar stil voor zich te kijken. Zó gelukkig, nee, zo gelukkig was ze nog nooit geweest. Nu naar huis, naar moeder, was 't enige wat ze denken kon. En toen 't eindelijk twaalf uur was, vloog ze de school uit. Tootje, die met haar mee wilde jubelen, kon haar onmogelijk bijhouden. Als een pijl uit den boog vloog Trudie voort. Naar huis, naar moeder. Moeder schrok, zo wild als Trudie binnen kwam, en 't volgend ogenblik lag Trudie in haar armen te snikken.

„Maar kindje, kindje, is het zo erg. Kleine lievert, moeder vindt het niet erg, hoor, stil maar, je blijft toch mijn schat, al ging je ook twee klassen terug.”

„Maar ik ga niet terug, ik mag *blijven*, o moeder ik ik Kijk eens.”

Tussen moeder en Trudie kwam een wel wat gekreukeld rapportboekje tevoorschijn.

„Maar Trudie, kind, waarom *huil* je dan zo?”

„Ik ben zo blij, moeder, zo *verschrikkelijk* blij.”

Moeder kuste de tranen weg en moest zelf ook even slikken, toen ze dat stralend blijse snuitje zag.

„O kind, wat heerlijk, en wat zal vader blij zijn, en grootvader.”

„En ik ook,“ zei een stem bij de deur. O, dat was Tootje, die Trudie toch nog was nagelopen.

„Heb je gehuild, Trudie? Wat ben jij toch een dwaze meid!”

„Dat noemen we nu vreugdetranen, hè Truuske,” zei moeder.

„Mag ik 't nog even aan grootvader gaan vertellen voor 't eten, moeder, en mag ik dan direct na 't eten naar de juffrouw?”

„Goed hoor! ga maar gauw, en niet lang wegblijven.”

„Ga jij mee 't vanmiddag aan de juffrouw vertellen, To?”

„Ja, graag.”

Weg was Trudie al weer. 't Was haar of ze onmogelijk kon stilstaan, ze moest hollen en met de armen zwaaien en wild doen.

Grootvader was natuurlijk ook erg blij en klopte z'n kleindochtertje goedkeurend op den schouder.

's Middag gingen Trudie en Tootje samen op stap om de juffrouw deelgenoot in hun vreugde te maken.

„Zullen we over 't Kraaieneiland gaan?” stelde Trudie voor.

„Ben je mal, denk eens aan van den zomer!”

„Nou ja, toen gingen we er picnicken en nou moeten we naar 't kasteel. Kom vooruit, we nemen den kortsten weg, ik verlang zó om 't te vertellen. Tik, jij bent 'ml”

Lachend stooft Trudie vooruit en Tootje haar na. Als dartele veulens vlogen ze over den weg, klommen over een hek, sprongen over slotjes en rolden op 't Kraaieneiland zo maar in 't dorre blad.

Trudie greep een arme vol bladeren en gooide ze Tootje over het hoofd. 't Werd een waar gevecht, maar To moest 't onderspit delven en lag bijna onder de gouden bladeren begraven.

Plotseling hief Trudie luisterend 't hoofd op. „Tootje, gauw, ik hoor iemand aankomen, gauw!”

Verschrikt sprongen ze allebei op en zetten het op een lopen.

„Staan blijven,“ hoorden ze zich toeroepen en herkennen de stem van den boswachter. „Staan blijven, zeg ik jullie!“

Maar ze bleven *niet* staan. Angstig holden ze voort, en toen Trudie 't waagde even om te kijken, zag ze dat de boswachter hen achterna kwam.

„Toetje, hij komt er aan, vooruit, lopen!“

Zonder op den weg te letten renden ze voort, maar dan opeens schoot een grote hond langs hen heen, en versperde ze dan dreigend den weg. Nu moesten ze wel stilstaan. Angstig grepen ze elkaar bij de hand en keken naar het grommende beest, dat van plan scheen ze bij de minste beweging aan te vliegen. Vóór hen die brommende draak, achter hen de boswachter, ontkomen was niet meer mogelijk.

„Zo, wilden jullie weglopen, brutale kinders, dat zit je niet glad, hè! Ik ken jullie wel. Maar nou zal ik jullie eens laten zien wie hier de baas is. In 't hok zal ik jullie opsluiten, versta je. Vooruit, doorlopen, opgepast, Max.“

Zwijgend, de ogen strak op dien engen hond gericht, met den bozen boswachter achter zich, liepen de meisjes door. Het hart klopte hun in de keel van angst. Waar gingen ze heen, wat zou er gebeuren? Waren ze toch maar *niet* naar 't Kraaieneiland gegaan. Trudie begreep op eens niet meer, hoe ze 't gedurfd had. Schuw keek ze opzij of er ook mogelijkheid van ontsnappen was, maar meteen hoorde ze den hond naast zich zachtjes brommen. O, dat afschuwelijke beest kon je elk ogenblik in je benen bijten. Daar kwam 't kasteel al in 't zicht. Plotseling herinnerde Trudie zich hoe Nel eens gepraat had over een onderaardsen kerker, je kon toch nooit weten. Och nee, onzin, onzin. Waar gingen ze toch heen, de boswachter liet ze helemaal om 't kasteel heen lopen. Toen ging er een raam open en verscheen

een lachend gezicht voor de opening.

„Boswachter, heb je een paar bosnimfen gevangen?”

De boswachter tikte aan z'n pet. „Ze waren weer op verboden terrein, juffrouw, en nou zal ik ze eens een poosje opsluiten, dat zal wel helpen.”

Trudie en Tootje hadden diep beschaamd 't hoofd gebogen toen ze juffrouw Van der Zanden zagen. O, wat moest de juffrouw wel denken!

Toen hoorden ze weer haar stem. „Breng ze eens hier, Gerritsen, mevrouw wil ze even spreken.”

Zo kwam het dat Trudie en Tootje even later voor de barones stonden, en weer, net als den vorigen zomer, moesten vertellen.

Opeens kreeg de blijdschap bij Trudie weer de overhand. Door den schrik was ze helemaal vergeten waarom ze door 't bos waren gegaan. En vrijmoedig vertelde ze: „Ik verlangde zo om de juffrouw te vertellen dat ik in „de zevende” blijven mag, dat we den kortsten weg namen naar hier.”

„Ben je niet teruggezet, kind, wat heerlijk voor je, ik feliciteer je. Boswachter, dit meisje heeft wel een extraatje verdiend, laten we haar dus de straf maar kwijtschelden.”

„Zoals mevrouw wil,” zei de boswachter, boog en verdween, nadat hij de meisjes nog eens dreigend had aangekeken.

„O mevrouw, dank u wel,” stamelde Trudie. „We waren zo bang.”

„Dat begrijp ik. Als jullie me beloven geen kattedwaad uit te halen, en nooit vuurtje te stoken, zal ik den boswachter zeggen dat jullie voortaan in 't bos mogen spelen.”

„O, heerlijk,” juichte Tootje. „Wij alleen, mevrouw, of mogen Nel en Rie ook.”

„Nel en Rie ook,” lachte mevrouw.

„'t Is voor mij ook een heerlijke verrassing, hoor bosnimsf,” zei juffrouw Van der Zanden, „je weet niet half hoe blij ik ben. Maar wat hebben jullie eigenlijk uitgevoerd, jullie ziet er zo mooi uit.”

De meisjes keken elkaar aan, en zagen dat hun haar, hun mantels, hun kousen, alles vol bladeren zat, ze zagen er werkelijk ontoonbaar uit.

„We hebben gestoeid,” zei Trudie verlegen.

„Ja, dat zie ik. Ga je maar gauw buiten afkloppen.”

„Ik wilde u nog bedanken voor alles,” zei Trudie.

„Goed, hoor, ik heb 't prettig gevonden je een beetje te helpen.”

Toen gaven ze de beide dames een hand en gingen heel wat kalmer dan ze gekomen waren naar huis.

Toen ze thuis kwamen, stel je voor, toen had moeder de kamer met hulst versierd, en overal brandende kaarsen neergezet, en grootvader tracteerde op taartjes.

Trudie kon haar blijdschap bijna niet op. Na den opwindenden middag zat ze nu stil op een kussen tegen moeder aangeleund te genieten van 't feestelijke licht, en de warmte en gezelligheid die haar helemaal gevangen hielden.

En morgen, morgen kwam vader, en dan kwam het Kerstfeest, o, heerlijk!

10. KERSTFEEST OP DE ZONDAGSSCHOOL

En nu was het Kerstfeest. Na weken van voorbereiding, weken waarin je reikhalzend uitkeek, naar den feestdag in de verte, was het toch eindelijk Kerstfeest geworden.

Nu zat Trudie tussen alle kinderen van de Zondagschool in, in 't gezellige zaaltje, waar de kerstboom zo'n prettig licht gaf, waar de geur van de dennetakken en 't zachte knisteren van 't door de warmte even

bewegende kerstboomversiersel, zo feestelijk aandeed. De lange witte kaarsen zonden hun stralen alle kanten uit, en als je je ogen een beetje toe deed, werden die stralen zo lang, dat ze je bijna aanraakten, net of ze ook 't feestlicht binnen in je hart wilden ontsteken.

Trudie zat stil, weggedoken tussen de andere kinderen. Ze sprak geen woord tegen Tootje of Nel, die naast haar zaten te fluisteren. Haar hart was vol verwachting en verlangen en blijdschap en toch had ze soms even 't gevoel, of ze schreien moest. Ze dacht terug aan vanmorgen, toen kleine Arie er geweest was, om haar een groten bos hulst te brengen. O, wat was ze daar blij mee geweest. Natuurlijk had ze Arie beloofd hem morgen haar boekje, dat ze op Kerstfeest krijgen zou, voor te lezen, en stilletjes had ze er bij gedacht: „en als ik wat lekkers krijg, neem ik dat ook voor hem mee.” Dat ze hier nu zó maar zitten kon, zonder één ogenblikje bang te zijn voor straks, als de boekjes kwamen! Wat was dat heerlijk. Dat was zó gekomen: Een paar weken geleden had Tootje op een Zondag opeens aan de juffrouw gevraagd: „Juffrouw, hoe moet dat nu op 't Kerstfeest? U geeft ons nooit cijfers, hoe weet u nu, wie 't beste leert?”

De juffrouw had To heel verwonderd aangekeken en gezegd: „Moet ik juist op 't Kerstfeest weten, wie 't beste leert?”

„Ja, juffrouw, die krijgt toch 't dikste boek?”

Toen was de juffrouw zo maar bovenop de bank gaan zitten en ze had gezegd: „Nu moeten we toch eens even met elkaar praten. Hoe kan ik nu weten wie van jullie het beste leert? Sommige kinderen leren wel een uur en langer over hun versje en tekst en vergissen zich dan nog wel eens, en andere kijken het maar even over en kennen het op hun duimpje. Wie van die kinderen heeft nu 't beste geleerd? En luister eens — de hoofd-

zaak is 't versje niet, en de tekst ook niet. Weten jullie wel, wat we eigenlijk op de Zondagsschool komen doen? We komen hier om met elkaar den Heiland te zoeken, om samen heel dicht bij den Heere Jezus te komen en te vragen: Heer, wat wilt Gij dat ik doen zal. En als het Kerstfeest is, dan denken we er aan, dat de Heiland ons zo lief heeft, dat Hij voor ons op aarde wilde komen, om ons voor altijd gelukkig te maken. Het Kerstfeest is een feest van grote blijdschap, en omdat we zo blij zijn van binnen, willen we dat zo graag tonen. Daarom geven we jullie een mooi boek. Allang te voren lees ik allerlei boeken, ik kijk er niet naar, of het dun is of dik; ik zoek alleen naar een mooi boek, en als ik er een gevonden heb, dan krijgen jullie dat allemaal.⁷⁷

Aan dat alles zat Trudie nu te denken. O, wat was ze blij geweest dien middag. Alle angst voor Kerstfeest, dat voor haar nooit 't feest van grote blijdschap was geweest, omdat 't altijd schande voor haar meebracht, was opeens weggeweest. Nu kon ze ook blij zijn, en verlangend uitzien, omdat 't voor haar ook echt feest zou worden.

En nu was het Kerstfeest. Trudie ging een beetje rechter zitten. Wat waren er veel nare dingen weg! Nu zat ze hier gewoon, niks minder dan de andere kinderen, zij, Trudie, die talenten had, die een boek zou krijgen net als anderen. O! 't was goed, 't was heerlijk.

't Werd heel stil om Trudie heen. 't Fluisteren had opgehouden en alle ogen keken één richting uit. O, de juffrouw ging vertellen, hun eigen juffrouw! Fijn!

Stil en eerbiedig luisterden wel honderd kinderen naar 't verhaal van 't Kindje in de kribbe. 't Was Trudie of ze allemaal samen heel stil in den stal van Bethlehem kwamen, en eerbiedig stonden rondom het kribje. Heel voorzichtig boog ze zich voorover en fluisterde het

Kindje in 't oor: „Lieve Heere Jezus, ik dank U voor alles.” Ze zag ook de herders komen met hun langen staf en hun hond. Ze luisterde mee, toen die ene, die oude herder 't verhaal van de engelen vertelde, en toen ze door de half open deur naar buiten, naar de sterren wilde kijken, zag ze in de verte de wijzen uit 't oosten hoog op hun kamelen aan komen rijden.

Was het nu uit? O nee, wat zei de juffrouw nu? O, nu ging het opeens over hen zelf. Trudie boog een beetje voorover, om beter te kunnen luisteren.

„U is heden geboren de Zaligmaker; dat betekent, de gelukkigmaker. Moeten we dan gelukkig gemaakt worden? Zijn we dat dan niet? Denk maar eens aan alle keren, dat je ondeugend was. Was je toen gelukkig? Neen, hè? Vader boos en moeder boos en toen kwam er straf en toen . . . toen vluchtte je snikkend in moeders armen, en je voelde je heel erg ongelukkig. Je voelde, dat er iets moois stuk was gegaan, dat er een lelijke, donkere plek was gekomen op 't mooiste en beste wat je hadt. En toen heeft moeder gezegd: „Hoe is dat nu gekomen? Al dat verdriet van vader en moeder en jou had er niet behoeven te zijn, dat is je eigen schuld.” O, en toen moest je nog erger huilen, want je begreep het zo goed: dat „eigen schuld”, dat was 't erge. Maar je voelde ook, dat moeder je heel dicht bij zich hield en je hoorde, hoe ze in je oor fluisterde: Zullen we het samen den Heiland zeggen? Hij kan heel maken wat gebroken is en licht maken waar 't donker is. En toen hebben moeder en jij samen jou schuld bleden en toen heeft de Zaligmaker je gelukkig gemaakt. Zie je, dat is het nu, waarvoor de Heere Jezus op aarde is gekomen, om onze schuld weg te nemen en ons gelukkig te maken.”

Ja, knikte Trudie, ja, zo was het geweest.

„En als je nu weer eens ondeugend bent,” ging de juf-

frouw verder, „en je voelt je daarover heel bedroefd en ongelukkig, denk dan aan vandaag, denk dan aan: „U is heden geboren de Zaligmaker“. 't Is geen wonder, dat het Kerstfeest 't feest van de grote blijdschap wordt genoemd, want Jezus is voor ons op aarde gekomen. Hij heeft voor ons het Kruis gedragen, Hij is voor ons naar den hemel teruggegaan, om een plaatsje voor ons klaar te maken. Hij is er altijd, altijd voor ons. En later, als je met je verdriet niet meer naar moeder kunt gaan, als moeder niet meer helpen kan, dan is de Heere Jezus er nog, dan kun je naar Hem vluchten. Hij wil je telkens opnieuw gelukkig maken."

Trudie zuchtte diep. Ja, 't was waar. Zij was ook gelukkig gemaakt en al luisterend fluisterde ze in haar hart: „Heere Jezus, ik ben zo blij, ik dank U."

Voor je er aan dacht was de Kerstfeestviering voorbij en stond je weer op straat. Trudie huiverde in de koude winterlucht. Samen met Bert stapte ze naar huis.

„Wat heb jij?" informeert Bert.

„Kijk maar," zei Trudie en toonde triomfantelijk haar schat.

„Geen erg dik," zei Bert een beetje minachtend.

„Geeft niks, als 't maar mooi is. In onze klas kregen we allemaal 't zelfde."

Thuis wachtten vader, moeder en grootvader de kinderen op, aan een feestelijk gedekte tafel.

„En hoe hebben jullie het gehad?"

„Fijn," zei Trudie en liet met stralende ogen haar nieuwe boek zien.

Moeder keek haar meisje eens onderzoekend aan. Wat zag ze er

blij en gelukkig uit. 't Was wel heel anders dan verleden jaar. Dat stille licht, dat nu uit haar ogen scheen, kon toch onmogelijk alleen blijdschap zijn over een boek.

„Wel, Trudekind, wat was er dan zo fijn?” informeerde grootvader.

„O, alles, grootvader. 't Zingen ging zo goed; en de boom was mooi en de juffrouw heeft zo mooi verteld. Prachtig was 't, hè Bert?”

„O, natuurlijk, omdat het jou dierbare juffrouw was moet het extra mooi zijn geweest.”

„Niet waar, 't was heus prachtig.”

Thuis werd het ook nog een echte Kerstavond, met zingen en voorlezen en vertellen en toen Trudie 's avonds in bed lag, en moeder zich over haar heen boog, om haar een nachtzoen te geven, trok ze moeders hoofd heel dicht naar zich toe en fluisterde: „Ik ben zo blij, moes, zo heel blij, niet om het boek, maar om. . . . om 't Kerstfeest. De juffrouw zei: Zaligmaker betekent gelukkigmaker, en dat is echt waar.”

INHOUD

	Blz.
1. De Schandebank	7
2. Was dat Vacantie?	13
3. Toen Ans kwam	21
4. Naar 't Kraaieneiland	39
5. Naar het kasteel	54
6. De nieuwe juffrouw	60
7. Een fietstocht met Vader	68
8. De talenten	79
9. Echte vriendinnen	91
10. Kerstfeest op de Zondagsschool	102